

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர்

க. இரகுபரன்

மொழிப்பொருள்
காண்பதறிவு

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்,

2007

இலங்கைத் தமிழர்: வாழ்வும் வகிபாகமும்

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர்

க. இரகுபரன்

மொழித்துறை
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்
ஒலுவில்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்,
2007

வியவருடம் தை
நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர்
க. இரகுபரன்©
வெளியீடு: கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
விலை: ரூபா 100.00

January 2007
Nallur Chinattampi Pulavar
K. Raguparan©
Published by Colombo Tamil Sanngam
Price : 100.00

தமிழ்ச் சங்க வெளியீடுகளில் உள்ள கருத்துக்கள் அவ்வவ் ஆசிரியர்களுடையவை;
அவை சங்கத்தின் கருத்துக்கள் அல்ல.

வெளியீட்டுரை

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் தனது சீரிய பணிகளை முன்னேற்ற கரமாக மேற்கொண்டு வருகிறது. ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் பற்றிச் சொற்பொழிவுகளை ஏற்பாடு செய்வதும் அவற்றை நூல் வடிவில் வெளியிடுவதும் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பன்முகப்பட்ட குறிக்கோள்களுள் அடங்குவனவாகும். அவ்வகையில் அவ்வப்போது அறிஞர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகள் நூல் வடிவில் வந்துள்ளன. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் செல்வநாயகம் போன்ற பெரியார்கள் பற்றிய நூல்களை உதாரணமாகக் கூறலாம். 'இலங்கைத் தமிழர்: வாழ்வும் வகிபாகமும்' என்ற ஒரு பொதுத் தலைப்பின்கீழ் இலங்கைத் தமிழர் சம்பந்தமான அடிப்படை விடயங்களை நூல்களாக வெளிக்கொணர்வதற்கான செயற்றிட்டம் ஒன்றும் கடந்த காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்பணி இன்னும் பூர்த்தியாக வில்லை.

இன்றைய தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதிப்புக்குழு, கல்விக்குழு என்னும் உபகுழுக்கள் அச்செயற்றிட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும் எனக் கொண்ட அவாவினாலே இப்போது நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப்புலவர் தொடர்பான சொற்பொழிவும் அதன் நூல் வடிவும் இறையருளால் கைகூடியுள்ளன.

நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப்புலவர், இலங்கை இலக்கிய கர்த்தாக்களுள் முதன்மை நிலையில் வைத்து எண்ணப்படுபவர். தேன்சொட்டும் பாக்களால் அமைந்த நூல்களைத் தந்தவர். சின்னத்தம்பிப் புலவர் தொடர்பான சொற்பொழிவை நிகழ்த்தி அதனை நூல் வடிவிலும் தரும் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக முதுநிலை விரிவுரையாளரும், கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கப் பதிப்புக்குழுச் செயலாளருமாகிய திரு.க. இரகுபரன் அவர்களுக்கு கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பில் நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

இத்தகைய சிறப்புறு பணிகளில் முனைப்போடு தொழிற்படும் பதிப்புக்குழுவுக்கும், கல்விக்குழுவுக்கும் எமது பாராட்டுதல்கள் உரித்தாகட்டும்.

இரா. சுந்தரலிங்கம் பி.ஏ., பி.எஸ்.ஸி., கல்வி டிப்புளோமா,
முன்னாள் வடமாகாணக் கல்விப்பணியாளர்.
தலைவர், கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்.

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர்

கால முன்னோட்டம்

சின்னத்தம்பிப்புலவரை அறிவதற்கு முன்பாக அவர் காலத்துச் சூழ்நிலையையும் அதற்கு முந்திய ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய பாரம்பரியத்தையும் சுருக்கமாகவேனும் அறிதல் நல்லதாகும். சங்கச் செய்யுள்கள் சிலவற்றின் ஆசிரியராக அறியப்படும் ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரை விடுத்து நோக்கினால், கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு தொடக்கமாகவே ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு துலக்கமாகின்றது எனலாம். எனினும் பூதந்தேவனார் காலத்துக்கும், கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப் பெரு வெளியில் ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் இடம்பெற்றன என்பதற்கான சான்றுகள் முற்றாக இல்லை என்று சொல்வதற்கில்லை. பழந்தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவங்களில், இலக்கண சுத்தமாக எழுதப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்கள், இலங்கையின் பிரதேசங்கள் பலவற்றிற் காணக்கிடைத்தமை அதற்கான வலுவான சான்றாகின்றது. எனினும் ஈழத்து இலக்கியம் என்று சுட்டப்படுவனவற்றுள் உதிரிச் செய்யுள்களாயல்லாமல், நூல் என்று சுட்டத்தக்கவற்றுள் தொன்மையானது சரசோதிமாலை என்னும் நூலே. தேனுவரைப்பெருமாள் என்னும் போசராசபண்டிதர், அந்நூலை இயற்றி, தம்பதெனியாவைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்துவந்த மூன்றாம் பராக்கிரமபாகுவின் அரசவையிலே, 1310-ஆம் ஆண்டிலே அரங்கேற்றினார். அது ஒரு சோதிட

நூலே. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டை ஐரோப்பியர் கைப்பற்றும் வரை, செகராசசேகரன், பரராசசேகரன் என்னும் சிங்காதனப் பெயர்களை மாறிமாறிப் பூண்டு அரசாண்ட ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலே கணிசமான அளவிலே ஈழத்தில் தமிழிலக்கிய முயற்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூல்களும் செகராசசேகரமாலை என்னும் சோதிட நூலும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் ஆதரவிலே எழுந்தன. வையாபாடல், கைலாயமாலை என்னும் நூல்கள் யாழ்ப்பாண அரசின் வரலாற்றைக் கூற முற்படுவனவாய் அக்காலப்பகுதியிலே எழுந்த நூல்களாம். அக்காலப்பகுதியில் எழுந்த கோணைச் சுவெட்டும் வரலாறு சார்பானதொரு நூலே. அது திருக்கோணைஸ்வர தலத்தின் வரலாற்றைக் கூற முற்படுவதாகும். இவ்வாறாக ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தெழுந்த நூல்களிலும் பெரும்பாலானவை இலக்கியம் என்ற சொல்லாற் சுட்டப்படத்தக்கனவாய் அல்லாமல் வைத்தியம், சோதிடம், வரலாறு என்னும் அறிவியல் சார்பானவையாகவே அமைந்தன.

ஈழத்தில் இலக்கியம் என்ற வகையிலே தோன்றிய செவ்விய தமிழ் நூல்களாகக் கால முதன்மை பெறுவன இரகுவம்சம், தட்சிணகைலாச புராணம் என்பனவேயாம். வடமொழியிலே காளிதாஸ மகாகவிபிளாலே இயற்றப்பட்ட இரகுவம்சத்தை, கடியநடையில் தமிழ்ப்படுத்தியவர், யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பரம்பரையைச் சார்ந்த அரசசேகரி. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் காலப்பகுதியில் ஈழத்தில் எழுந்த மற்றையதொரு இலக்கியமான தட்சிண கைலாச புராணமும், மச்சேந்திய புராணம் என்னும் வடமொழி நூலின் தழுவலேயாம். இதிலும் வரலாற்று நூலின் சாயல் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவைதவிர திருகோணமலை சார்ந்த கரைசையம்பதி என்னும் சிவத்தலம் மேலதான திருக்கரைசைப் புராணமும் கதிர்காமத்தலம் மேலதான கதிரைமலைப் பள்ளும் இக்காலப் பகுதியை ஒட்டியனவாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றுள் முன்னையது உமாபதிசிவாசாரியாரின் மாணவர் ஒருவரால், அல்லது மாணவ பரம்பரை சார்ந்த ஒருவரால் இயற்றப்பட்டது. பின்னையது, முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்த பெயரறியாப் புலவரொருவரால் இயற்றப்பெற்றது. ஓரளவில் வாய்மொழிமரபு சார்ந்தன என்றும் ஒரே நூலின் இருவேறு பிரதேச வழக்குகள் என்றும் கொள்ளத்தக்கனவாய் ஆனால் ஒரே ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்டன என்ற அகச்சான்றினைக் கொண்டு கோவலனார் கதை என்றும் கண்ணகி வழக்குரை என்றும் வழங்கும் நூல்களும் இக்காலப் பகுதிக்குரியனவே.

தமிழ் மன்னரின் ஆட்சிக்காலத்தில், ஈழத்தில் இலக்கிய முயற்சிகள் இவ்வாறாக வளர்ந்து வருகையில், ஐரோப்பியர்கள் இலங்கையிற் கால்பிடித்து தம் ஆளுகைக்குள் அதனைக் கொண்டுவரலாயினர். 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே இலங்கைக்குள் ஊடுருவிவிட்ட போர்த்துக்கேயர், 1621 இலேதான் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தமது பூரண கட்டுப்பாட்டுள் கொண்டு வந்தனர். தமிழ்பேசும் ஈழத்தின் பிராந்தியங்கள் அவர்கள் வசமாயின. போர்த்துக்கேயரின் அரசியல் மேலாதிக்கம் கத்தோலிக்கமத மேலாதிக்கமாகவும் அமைந்தது. கத்தோலிக்க மதத்தைப் பரப்பும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்ட குருமார்களுக்கு போர்த்துக்கேய அரசு ஆதரவு நல்கியது. கத்தோலிக்கராக மாறிய சதேசிகளுக்கு வரிவிலக்கும் வழங்கப்பட்டது. நீதி நியாயங்களும் கத்தோலிக்கர் சார்பாகவே அமைந்தன. சைவர்களுக்கு வழிபாட்டுரிமையும் மறுக்கப்பட்டது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் தமிழ் மக்கள் சிலர், மதம் மாறினர். தம்மை மாற்றிக்கொள்ள விரும்பாதவர்கள் அன்னிய அரசைப் பகிரங்கமாகவும், தம் பாரம்பரிய மத அனுட்டானங்களை இரகசியமாகவும் அனுசரித்து வாழப் பழகினர். நெகிழ்ந்து கொடுக்க முடியாதவர்கள் நாட்டைவிட்டே ஓடித் தமிழகம் சேர்ந்தனர். திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாச முனிவர், வரணி தில்லைநாதத் தம்பிரான், வைத்தியநாத முனிவர் ஆகியோர் அத்தகையவர்கள். அத்தகைய சூழ்நிலையில் ஈழத்தில் தமிழிலக்கிய முயற்சிகள் சுதந்திரமான முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்று கூறுவதற்கில்லை. கிறிஸ்தவமத சார்பான ஞானப்பள்ளம், சந்தியோகுமையூர் அம்மாணை என்னும் நூல்களே இக்காலப்பகுதிக்கு உரியனவாக ஈழத்தில் கிடைத்தன.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் ஒல்லாந்தர் ஆதிக்கம் இலங்கைக்குள் ஊடுருவத் தொடங்குகிறது. 1638இல் மட்டக்களப்பையும், 1639இல் திருகோணமலையையும் கைப்பற்றிய ஒல்லாந்தர், 1658இல் யாழ்ப்பாணத்தையும் அகப்படுத்தினர். 1796 இல் ஆங்கிலேயர் ஈழத்தைக் கைப்பற்றும் வரை ஒல்லாந்தராட்சி ஈழத்தில் நிலைபெறலாயிற்று. இலங்கையில் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் என்னும் ஐரோப்பிய சாதியார் இருவரதும் ஆளுகைக்குள் அடங்காது தப்பிநின்ற சதேச ராச்சியம், கண்டிராச்சியம் ஒன்றே என்பது மனங்கொள்ள வேண்டியது.

ஒல்லாந்த ஆட்சியாளர்கள் புரட்டஸ்தாந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கத்தோலிக்கர்களான போர்த்துக்கேயரோடு அவர்களுக்கு ஏலவேயிருந்து வந்த பகையுணர்வும், அவர்களோடு போராடியே ஈழத்தைத் தம்வசப்படுத்தியதும்

புரவலர் வழிவந்த புலவர்

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களுள் முதன்மை நிலையில் வைத்து ஒருமனதாகப் போற்றப் பெறுபவர் நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவரே. பாவலர் சரித்திர தீபக ஆசிரியர், சின்னத்தம்பிப்புலவரை 'யாழ்ப்பாணத்துப் புலவருக்குள்ளே திலதம்போல் விளங்கியவராகக் காண்கிறார்.² 'ஈழமண்டலத்திலே நல்ல பேரறிஞராய்க் கவித்துவ சாமர்த்தியத்திலே தலைசிறந்தவர் சின்னத்தம்பிப் புலவர்³ என்ற பண்டிதமணியின் கூற்றில் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் புலமைத்துவமும் கவித்துவமும் ஒருசேர விதந்துரைக்கப்படுகின்றன.

'சின்னத்தம்பிப்புலவர் 18-ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் பிரபலமுற்று விளங்கிய நல்லூர் வில்லவராய முதலியாரது மைந்தர் என்பதும் இவர் ஏறக்குறைய கி.பி. 1730-ம் ஆண்டளவில் தோன்றிக் கல்வியறிவு ஈசுர பக்தி தமிழ்ப்புலமை என்பவற்றாற் றலைசிறந்து விளங்கி ஏறக்குறைய கி.பி. 1787-ம் ஆண்டிலோ அதற்குச் சிறிது முற்படவோ இவ்வுலக வாழ்வை ஒருவினாராதல் வேண்டும் என்பதும்⁴

சதாசிவ ஐயரின் ஆராய்ச்சி முடிவுகள். புலவர் பாடிய மறைசை அந்தாதிமீற் காணப்படும் சிறப்புப்பாபிரச் செய்யுளும் அவர் வில்லவராய முதலியார் என்பவரின் மைந்தர் என்பதையும், நல்லூரைச் சார்ந்தவர் என்பதையும் வெளிப்படுத்தும். அச்செய்யுள் வருமாறு:

செந்தாதியன் மணிப்பூண் புலியூர்க்குச் சேர்ந்தளித்துச்
சிற்தாத் தியானஞ்செய் வில்வராசன் திருப்புதல்வன்
நந்தா வளந்திகழ் நல்லைச் சின்னத்தம்பி நாவலன் சீர்
அந்தாதி மாலையை வேதாட வீசற்கு அணிந்தனனே.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் அவர்தம் பாலப்பருவத்திற் பாடிய ஒரு வெண்பாவும் 'நல்லூரான் வில்லவராயன்' என்றே சுட்டும்.

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் வில்லவராசமுதலியார் என்ற பெயரார் பிரசித்திபெற்று விளங்கியவர் இருவர் காணப்படுகின்றனர். ஒருவர் ஒல்லாந்தர் காலத்தவர், மற்றவர் ஆங்கிலேய அரசு ஆரம்பமான காலத்திருந்தவர். கி.பி. 1707 இல் கொழும்பிலிருந்த சீமோன் என்னும் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியின் கட்டளைப்படி, யாழ்ப்பாணத்தில் திசாவை உத்தியோகத்திலிருந்த கிளாஸ் ஐசாக்ஸ் என்னும் ஒல்லாந்தனால் தொகுக்கப்பட்ட தேசவழமை என்னும் சட்டங்களை ஆராய்ந்து அதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள தமிழர் வழக்கங்கள் நாட்டில் வழங்கிய வண்ணம் உண்மையானவையெனச் சம்மதங் கொடுத்துக் கைச்சாத்திட்ட பிரபலமான

காரணமாக ஒல்லாந்தர்கள் கத்தோலிக்க மதத்துக்கு எதிராகச் செயற்பட்ட அளவுக்கு சுதேச மதமான சைவத்துக்கு எதிராகச் செயற்படவில்லை என்று உணரப்படுகிறது. போர்த்துக்கேயரை விட ஓரளவு நெகிழ்ந்த போக்கையே கடைப்பிடித்தார்கள். ஆனால் அதனை முற்றுமுழுதான நெகிழ்ச்சி என்பதற்கில்லை. சுதேசிகளை மதமாற்றம் செய்யவும் அதனை ஊக்குவிப்பதற்கான வழிமுறைகளை மேற்கொள்ளவும் ஒல்லாந்த அரசும் தவறவில்லை.

ஒல்லாந்தர் தமது ஆட்சிக்காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்திலும் ஏனைய பிராந்தியங்களிலும் அவ்வப் பிராந்தியங்களிற் பாரம்பரியமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த ஆட்சி முறைமையை அடியொற்றிச் சட்டங்களை இயற்றலாயினர். அவ்வகையில் யாழ்ப்பாணப் பிராந்தியத்தில் தேசவழமை என்னும் சட்டமுறைமை நடைமுறைக்கு வந்தமை முக்கியமானதொரு விடயமாகும்.

ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதியில் கத்தோலிக்க, புரட்டஸ்தாந்த, இஸ்லாமிய, சைவ சமயங்களைச் சார்ந்த புலவர்கள் பலர் தத்தம் மதம் சார்பான பல நூல்களை இயற்றினார்கள். சமயச் சார்பற்றனவாயும் சில தோற்றம் பெற்றன. இத்தகையதான ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலப் பகுதியிலேயே நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் வாழ்ந்து இலக்கியங்களைப் படைத்தளித்தார். அவர் பாடியனவாய் அறியப்படுவன கல்வளையந்தாதி, மறைசையந்தாதி, கரவைவேலன்கோவை, பறாணைவிநாயகர் பள்ளு, நாலுமந்திரிகும்மி என்பனவாம். அவற்றுள் நாலுமந்திரிகும்மி இன்று கிடைக்கப் பெறுவதாயில்லை.¹ ஏனைய நான்கு நூல்களும் புலவருடைய புலமையையும் கவித்துவத்தையும் நன்கு புலப்படுத்தி நிற்பன. ஈழத்துக் கவிதை மரபில் சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குள்ள முதன்மைத்தானத்தையும் உணர்த்துவன.

தமிழ் முதலியார் பன்னிருவருள் முதலாமாளாக ஒப்பமிட்டவர் தொன் பிலிப் வில்லவராச முதலியார் என்பவர். ஒல்லாந்தர் ஆளுகையின் முற்கூற்றில் சமய சுதந்திரமில்லாமல் மக்களைத் துன்புறுத்தி வலிந்திருந்துத் தம் மதத்திற் புகச்செய்து ஞானஸ்நானம் கொடுத்துக் கிறிஸ்தவப் பெயரும் வழங்கி வைத்துக்கொள்ளும் முறை மிக இறுக்கமாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. அதனால் அந்தரங்கத்தில் சைவ வழிபாடு உடையவரும் வெளியில் கிறிஸ்தவர் போல் நடக்க வேண்டிய நிலைமை இருந்தது. இதனை,

ஒவ்வோர் புருஷர்க்குந் தங்கள்பேர் சூட்டினர்
உயர்சிவ பத்திசெய்யாது தடுத்தனர்
சைவர்க ளானாலும் தொம் பிலிப் பென்றபேர்
சொன்ன தறியாயோ ஞானப் பெண்ணே. (26)

தன்மார்க்க மல்லாற் பிறமதக் காரரைத்
தண்டனை செய்து சமயத்து ளாக்கினர்.

என்னும் 'யாழ்ப்பாண உத்தியோகத்தர் லட்சணக்கும்மிச் செய்யுட்களாலும் அறியலாம். அதனாலேயே இத்தகைய முதலியார்களின் பெயரோடு தொன்பிலிப் எனவும் தொன் ஜுவான் எனவும் கிறிஸ்தவப் பெயர்கள் சேர்ந்திருக்கின்றன என்பது அறியத்தக்கது.⁵ எனவே கி.பி. 1707இல் ஒல்லாந்தரது 'தேசவழமை'ச் சட்டத்துக்குக் கையெழுத்திட்ட தொன்பிலிப் வில்லவராச முதலியாரே சின்னத்தம்பிப் புலவரது தந்தையார் எனக் கொள்வது பொருத்தமானதே.

யாழ்ப்பாணம் உட்பட இலங்கையின் பெரும்பாலான பகுதிகள் ஒல்லாந்தரின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த சின்னத்தம்பிப்புலவர், அவ்வொல்லாந்தரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணப் பிரபுக்களுள் முதன்மை நிலையில் விளங்கிய தொன் பிலிப் வில்லவராய முதலியாரின் புதல்வர் என்பதால் அவரை, தமிழ் மரபில் வழமையாகப் பேசப்படும் ஏழைப் புலவர்களுள் ஒருவராகக் கொள்ளமுடியாது. கல்வியாலும் பொருளாலும் பாரம்பரியத்தாலும் பிரபுத்துவத்திற் சிறந்த ஒருவராகவே கொள்ளல் வேண்டும். சின்னத்தம்பிப் புலவராற் பாடப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படும் சீட்டுக்கவிப் பகுதியொன்றின்படி அவரும் ஆட்சியாளருக்கு ஆலோசனை கூறும் உயர் நிலையில் இருந்தார் என்று கொள்ள இடமுண்டாகிறது. அச்சீட்டுக்கவிப்பாகம் வருமாறு:

தரளவயல் சூழ்தரு தென்காரை யம்பதிச்
சமரகோன் முதலி பேரன்
செகராசன் மதிமந்தரி யானசின் னத்தம்பிச்
செய்துங்கள் எழுதும் ஓலை.

கொச்சிக் கணேசையர் என்பாரால் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் வித்துவத்துக்குப் பரிசிலாக வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் 'பண்டாரக்குளம்' என்னும் வயல்நிலத் தோம்பின் அடிப்படையில்,

'இவருக்குரிய சுயநாமமாகிய அரசாட்சிப் பட்டப்பெயர் செய்துங்க மாப்பாண முதலியார் என்பதாகல் வேண்டும் என்பதும் சின்னத்தம்பிப் புலவர் என்பது சிறுவயதிலேயே புலமை வாய்க்கப் பெற்றமையால் இவர்க்கு இட்டு வழங்கிய பெயராகல் வேண்டும் என்பதும் ஊகித்துக் கொள்ளத் தக்கன'

எனக்கருதும் சதாசிவ ஐயர், மேற்படி சீட்டுக்கவிப் பாகத்தால் அவ்வகத்தை உறுதியான முடிவாக்கிக் கொள்கிறார்.

மேற்படி சீட்டுக்கவிப் பாகம் சதாசிவ ஐயர் கொண்ட ஊகத்தை உறுதி செய்வதற்கு உதவுவதாக மட்டுமன்றி அவர் சிந்திக்காத (சின்னத்தம்பிப்புலவர் பற்றிய) மேலதிக விடயங்கள் சிலவற்றை உட்கொண்டதாகவும் புலப்படுகிறது. சின்னத்தம்பிப்புலவர் இக் கவியில் தம்மை 'செகராசன் மதிமந்தரி' என்றார். அவர் சுட்டும் செகராசன் யார்? யாழ்ப்பாணத்துக்கான ஒல்லாந்த அரச பிரதிநிதியா? அல்லது உள்ளூர் பெரும் பிரபு எவரோமா? 'தரள வயல் சூழ்தரு தென்காரையம்பதிச் சமரகோன் முதலி பேரன்' என்னும் தொடர் செகராசனுக்கு அடைமொழியாய் அமைவதா? சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு அடைமொழியாக அமைவதா? இக்கேள்விகளுக்கு விடைகளைத் தேடும்போது சின்னத்தம்பிப்புலவர் பற்றி இதுவரை அறிந்து கொண்டவற்றை விட அதிகம் அறியக்கூடியவர்களாவோம்.

'சமரகோன் முதலிபேரன்' என்பது சின்னத்தம்பிப் புலவரைச் சுட்டுவது என்று கொள்வதே மொழிப்பயில்வின் அடிப்படையிலும் பொருட்பயில்வின் அடிப்படையிலும் பொருத்தமாகப் படுகிறது. சின்னத்தம்பிப் புலவரின் இயற்பெயர் செய்துங்கமாப்பாண முதலியார்; அவரது தந்தையார் வில்லவராய முதலியார்; பெயரன் சமரகோன் முதலியார் போலும். அவ்வாறு கொள்ளப்படும் பட்சத்தில், சமரகோன்முதலியின் ஊராகக் குறிப்பிடப்படும் தென்காரையம்பதி எது? ஈழம் சார்ந்ததா (காரைநகர்), தமிழகம் சார்ந்ததா? இவையும் விடைதேட வேண்டிய வினாக்களே. தந்தையார் வில்லவராய முதலியாரின் உத்தியோக நிமித்தமே நல்லூர், சின்னத்தம்பிப்புலவரின் ஊராயிற்றுப் போலும். சதாசிவ ஐயர், தோம்புகளை ஆராய்ந்ததன்படி சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு, தாமோதரம் பிள்ளை என்ற மகன் ஒருவர் இருந்தார்⁶ எனத் தெரிய வரும் செய்தியையும் கொண்டு நோக்கும்போது, அவ்வம்சத்தின் நாலு தலைமுறைப் பெயர்களை அறிந்தவர்களாவோம் என்பதும் இவ்விடத்திற் கருதத்தக்கது.

இளங்கவி

சின்னத்தம்பிப் புலவர் பற்றி அறியப்படும் செய்திகளின்படி அவர் இளவயதிலேயே பெரும் புலவர்களினதும் வித்தியா விநோதங்களில் விருப்பம் மிக்க புரவலர்களதும் உளங்கவர்ந்த கவிஞராய் விளங்கினார் என்பது தெரியவருகிறது. சிறு பராயத்திலேயே மிகுபுலமைத்துவத்துடன் விளங்கியதால் உண்டாய சின்னத்தம்பிப் புலவர் என்ற காரணப்பெயரே அவர்தம் இயற்பெயர் என்னும்படியாய் நிலைபெற்றது என்ற செய்தியும் அவ்வுண்மையையே உணர்த்துகின்றது எனலாம்.

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் வரகவித்துவம் தொடர்பாக சில செவிவழிச் செய்திகள் நிலவுகின்றன. அறிவாலும், அதிகார உத்தியோகத்தாலும் தேசங்கடந்த புகழ் பெற்று விளங்கிய வில்லவராய முதலியாரின் புதல்வர் கற்றலில் ஆர்வங் கொள்ளாது விளையாட்டுப் பிள்ளையாகத் திரிந்தார். இவ்வாறாக ஒருநாள் இவர் மாடுமேய்க்கும் சிறுவர்களுடன் கூடி தெரிவிலே விளையாடிக்கொண்டு நிற்கும் சமயத்தில், வில்லவராய முதலியாரைச் சந்திப்பதற்காகத் தமிழகத்தினின்றும் வந்த புலவரொருவர், 'முதலியாருடைய வீடு எவ்விடத்தோர்' என்று இவரைக் கேட்க, அப்பொழுது ஏழுவயதுச் சிறுவராகிய இவர், வசனத்தில் அப்புலவருக்கு விடைசொல்லாமல்,

பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலந்தோர்க்கு நன்னிழலாம் - மின்பிரபை
வீசபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.

என வெண்பா வடிவில் விடை அளித்தனரென்று சொல்வர். அதன்பின்பே இவர் வரகவி என்பது உலகோர்க்குப் புலனாயிற்று. இவர் வரகவி என்பதை உணர்த்துவனவாக இன்னும் பல கதைகள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்றை மாத்திரம் இங்கே எடுத்துக் காட்டலாம்.

இப்புலவர் சிறுவயதிற் கல்வி கல்லாது விளையாட்டிலேயே மனஞ் செல்வாராய்த் திரிவதைக் கண்ட தகப்பனார், பலமுறை புத்தி புகட்டியும் கடிந்தும் தண்டித்தும் இவரைத் திருத்த முயன்றும் முடியாதது கண்டு தம் வீட்டைவிட்டு அகற்றிவிட்டார். ஆனால் தாயார் தம்பிள்ளையை முதலியார்

இல்லாத சமையம் பார்த்து வீட்டிற்கு வந்து உண்டுவிட்டுப் போகும்படி இரகசியமாக ஒழுங்கு செய்திருந்தார். இப்படித் தினந்தோறும் களவாக வீட்டிற்கு வந்து தாயிடம் உண்டு சென்ற இவர், ஒரு தினம் கூரையின் உட்புறத்தே ஒரு வெள்ளேடு சொருகியிருப்பதைக் கண்டு அதனை எடுத்துப் பார்த்த போது, தமது தந்தையின் கையெழுத்தில் ஒரு செய்யுளின் இரண்டு அடிகள் மாத்திரம் எழுதப்பட்டிருந்தலைக் கண்டு, மற்றை இரண்டு அடிகளையும் எழுதி அச்செய்யுளைப் பூரணமாக்கி ஏட்டினைப் பழையபடி சொருகிவிட்டு விளையாடப் போய்விட்டார். அன்று சிறிது நேரஞ் செல்லத் தம் வீட்டிற்கு மீண்டு வந்த முதலியார், தாம் பாடிக் குறையில் வைத்த செய்யுளைப் பூரணப்படுத்துவதற்காக அந்த ஏட்டை எடுத்துப் பார்த்தபோது ஈற்றடி இரண்டும், தாம் நினைத்துவந்ததிலும் பார்க்க அதிக சொற்களை பொருட் கவைகளோடு எழுதப்பட்டிருந்தலைக் கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு 'இங்கு யார் நான் இல்லாத நேரத்தில் வந்தார்' என்று தம் மனைவியாரை வினவ, அவர் சிறிது யோசித்து விட்டுப் பின்னர், 'உங்கள் மகனைத் தவிர வேறு எவரும் இங்கே வரவில்லை' என்று தெரிவிக்க, முதலியார் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு தன் மகனைக் கூப்பிடுவித்து அன்பு பாராட்டி, கல்வி கற்பித்து வந்தார்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் வரகவியாயிருந்ததோடு மாத்திரம் அமையாது இலக்கண இலக்கியங்களைச் சந்தேக விபீதமற முறையாக நன்கு பயின்றுள்ளா என்பது, அவர் இயற்றிய நூல்களை ஆராய்வார்க்கு நன்கு புலனாகும்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் இளமையிலேயே பாடும் ஆற்றல் கைவரப்பெற்றவர் என்பது தோன்ற அவர்க்கு வரகவி, அருட்கவி, வாலகவி, என்னும் பெயர்களும் வழங்கின என்றும் அறியக்கூடியதாய் உள்ளது.¹

சின்னத்தம்பிப்புலவர், கவிபாடும் ஆற்றலோடு, பழைய இலக்கியங்களில் நுண்பொருள் காண வல்ல ஆற்றலையும் பாலப்பருவத்திலேயே பெற்றிருந்தார் என்றும் அறியமுடிகிறது.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் உத்தியோகம் அரசு தொடர்புகள் என்பவற்றோடு விளங்கியவர் கொச்சிக் கணேசையர். அவர் தமது இல்லத்துக்கு வித்துவான்களை அழைத்து நாள்தோறும் இராமயணச் செய்யுள்களுக்குப் பொருள் சொல்லுவித்தும் பிரசங்கம் செய்வித்தும் வந்தார்.

“இவருடைய மாளிகையிலே ஒருமுறை கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் நடந்தபோது அங்கு கூடியிருந்த வித்துவான்கள் ஒரு செய்யுளுக்குப் பொருள் சொல்லமுடியாது திகைக்க, அங்கே ஒரு புறத்தொதுங்கியிருந்த இளைஞராகிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் அச் செய்யுளுக்கு நயம்படப் பொருள் உரைத்த திறமையை மெச்சிக் கணேசையர் அவருக்குப் ‘பண்டாரக்குளம்’ என்னும் வயல்நிலத்தைப் பரிசிலாக வழங்கினர்”¹⁰

இச் செய்தியால் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் இளவயதுப் புலமை - விசேடமாக கம்பராமாயணப்புலமை - நன்கு புலனாகின்றது. எனினும் புலவரின் கம்பராமாயணப் புலமையை இத்தகையதொரு புறச்சான்றின் வழியாகத்தான் அறியவேண்டும் என்பதில்லை. அவருடைய நூல்கள் அவர்தம் கம்பராமாயணப் புலமைக்கான தெளிவான அகச் சான்றுகளைக் கொண்டுள்ளன. அது குறித்துப் பின்னர் தனியாக நோக்குவோம்.

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் புலமைத்துவத்தின் ஊறுக்கால்களை ஓரளவில் அவர்தம் தந்தையார் வில்லவராய முதலியாரிடத்தும் அதற்கு மேலாக, தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஈழம்வந்து, முதலியாரின் நண்பராய், அவர்தம் இல்லத்திலே தங்கியிருந்து, ‘வித்தியாகாலசேஷம்’ செய்துவந்த கூழங்கைத் தம்பிரானிடத்தும் கண்டுகொள்ளலாம் போலும். இவ்விருவருள் கூழங்கைத் தம்பிரான் ஈழத்துத் தமிழ்ப்புலமை மரபிற் பெறும் முக்கியத்துவம் நன்கு உணரப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது.¹¹

சமகாலப் புலவர்கள்

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் சமகாலத்தவர்களாகக் கொள்ளப்படும் யாழ்ப்பாணப் புலவர்கள் மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர், சுன்னாகம் வரதபண்டிதர், இருபாலைச் சேனாதிராயமுதலியார் முதலியோர். இவர்களுள் வரதபண்டிதர், சின்னத்தம்பிப் புலவரோடு புலமைத்தொடர்பு கொண்டவராகத் திகழ்ந்துள்ளார். மறைசை அந்தாதியின் சிறப்புப்பாயிரமான ‘செந்தாதியன்’ எனத் தொடங்கும் செய்யுளைப் பாடியவர் வரதபண்டிதர் என்றே யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலனசபைப் பதிப்பில் உள்ளது. ஆனால், அதைப் பாடியவர் வேதாரணிய ஆதீன வித்துவான் சொக்கலிங்கதேசிகர் என ‘யாழ்ப்பாணச் சரித்திர’ ஆசிரியர் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை கூறியுள்ளார்.¹² சின்னத்தம்பிப் புலவரின் கல்வளையந் தாதிக்கும் (திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் 1964இல் வெளியிட்ட பதிப்பில்) வரதபண்டிதர் பாடியதாகக் கருதப்படும் சிறப்புப்பாயிரம் உள்ளதென்று கீழ்வரும் பாடலை கா. செ. நடராசா தந்துள்ளார்.¹³

செம்பொற் குவட்டினிற் பாரதந் தீட்டிய கோட்டினன்சீர்க்
கம்பக் கரிமுகன் கல்வளை வாழுந் கணபதிக்கு
நம்பற் கினியமுற் சங்கத்து நூலென நல்லைச்சின்னத்
தம்பிப் புலவனல் லந்தாதி மாலையைச் சாற்றினனே.

வரதபண்டிதரியற்றிய ‘சிவராத்திரிபுராணத்திற்கு, சின்னத்தம்பிப் புலவர் பெயரில் ஒரு சிறப்புப்பாயிரம் உள்ளது. மயில்வாகனப்புலவர் பெயரிலும் ஒன்று உள்ளது. ஆயினும் சின்னத்தம்பிப்புலவரும் வரதபண்டிதர், மயில்வாகனப்புலவர் முதலானோரும் சமகாலத்தவர்கள் என்பதில் பொ. பூலோகசிங்கம் ஐயங்கொள்கிறார்.¹⁴ ஆனால், அந்த ஐயப்பாட்டுக்கான வலுவான காரணங்களை அவர் தெரிவித்ததாயில்லை. தமிழகத்துப் புலவர்களுள் சிவஞான முனிவர், கச்சியப்ப முனிவர் முதலானோர் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் காலத்தவர்களே.

புலவர் பாடிய புரவலர்கள்

சின்னத்தம்பிப்புலவரின் இராமாயணப் புலமைக்கு வெகுமதியாக பண்டாரக்குளம் என்ற வயல்நிலத்தைக் கொச்சிக்கணேசையர் சன்மானித்தார் என்று கண்டோம். அக்கணேசையர் மேல் சின்னத்தம்பிப்புலவர் ஒரு பாடலைப் பாடியுள்ளார் என்பதும் அறியத்தக்கது. அப்பாடல் வருமாறு:

கடனந் தனவன கண்டத் தனளனந் கன்கணையால்
விடனந் கயிலை மயிலையொத் தாள்விட மிக்கதுத்திப்
படனந் தகிமுடி மேனின்ற நச்சுப் படவரவின்
நடனம் புரிதிம்ம ராச கணேச நரேந்திரனே.

[விடம் மிக்க துத்தி படல் நந்து அகி (காளியன் என்னும் பாம்பு) முடிமேல் நின்ற நச்சு பட அரவின் (மேல்) நடனம்புரி (ந்த கண்ணிராணை யொத்த) திம்மராச! (கொங்கணர்களுட் டலைவனே) கணேச! நரேந்திரனே! கடல் நந்து அன வன கண்டத்தனள் அனங்கன் கணையால் விடு அனம் (= கைவிடப்பட்ட அன்னம் போன்று) கயிலை மயிலை (= உமாதேவியை) ஒத்தாள் (இளைத்து உடல் பாதியானாள், என்றவாறு) எனப்பிரித்துப் பொருள் கொள்க.]

சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குச் சன்மானம் செய்த மற்றொரு புரவலர் கரவெட்டியில் வாழ்ந்த சேதுநிலையிட்ட மாப்பாண முதலியார். அவரைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்பட்டதே ‘கரவைவேலன் கோவை’ (கரவைவேலன் கோவை பாடப்பட்ட வரலாற்றையும் சின்னத்தம்பிப் புலவர்

10 ————— நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர்

க. இரகுபரன் ————— 11

சன்மானிக்கப்பட்ட முறையையும் கரவை வேலன் கோவை பற்றிய பகுதியிற் காண்க). இங்கு நாம் ஒருவிடயம் குறித்துச் சிந்தித்தல் வேண்டும். அக்காலத்தைய முதன்மைப் பிரபுக்களில் ஒருவரான தொன்பிலி வில்லவராய முதலியாரின் மைந்தர், 'செகராசன் மதிமந்ரி யான சின்னத்தம்பிப் புலவர் தம்மையொத்த உள்ளூர்ப் பிரபுக்களது சன்மானத்தை உவந்து பெற்றாரா? அல்லது சன்மானத்துக்காக உள்ளூர்ப் பிரபு ஒருவர்மேற் பிரபந்தம் பாடும் நிலையிலா சின்னத்தம்பிப் புலவரின் குடும்ப அந்தஸ்து இருந்தது? சின்னத்தம்பிப் புலவர் சந்திரசேகர மானா முதலி என்ற மற்றொரு உள்ளூர்ப் பிரபுவையும் பறாணை விநாயகர் பள்ளில் ஒரு செய்யுளால் (121) பாடியுள்ளார். தொன் ஜுவான் சந்திரசேகர மானா முதலி என அறியப்படும் அவர் வில்லவராய முதலியாரினும் ஒருபடியேனும் குறைந்த செல்வாக்கினராகவே இருந்தார் என்றே கொள்ளக்கூடியதாயுள்ளது.¹⁵ ஏனெனில் முன்பு குறிப்பிடப்பட்ட தேசவழமைச் சட்டத்தை, கையெழுத்திட்டு அங்கீகரித்தவர்களுள் முதலாமவராக புலவரின் தந்தையார் வில்லவராய முதலியார் விளங்க நான்காமவராகவே இச்சந்திரசேகர முதலியார் அமைகிறார். அத்தகையவரைப் பாடிய சின்னத்தம்பிப் புலவரின் அச் செய்யுள் வருமாறு:

நானுங் கலியைத் துரப்பதே யன்றி
நானை வாவென் றுரைத்திடான்
நம்பி னோர்க்கருள் தருத யாபரன்
வெம்பி னோர்க்கரி யேறனான்
வாளின் தடக்கைச் சந்தர் சேகர
மானா முதலி வாழ்கவே.

இப்பாடலின் பாவனையில் தொனிப்பது ஏழைப் புலவன் ஒருவரின் குரலே. அதுபோலவே பாட்டுடைத் தலைவரும் அக்கால யதார்த்தத்துக்கு மிஞ்சிய உயர் நிலையினராகவே புலப்படுத்தப்படுகின்றார். நட்புரிமை பூண்ட, அல்லது அக்கால உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவப் போட்டியில் ஒரு கட்சியினராய் நின்ற பிரபுக்கள் குடும்பத்து இலக்கிய சல்லாபங்களாக இவை இருத்தல் கூடும். அச்சல்லாபம் பாரம்பரிய பிரபுத்துவ குடும்பங்கள், தமது மேல்நிலை அங்கீகாரத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளவேண்டிய சமூகத் தேவையால் விளைத்ததாதல் கூடும். கரவைவேலன்கோவை பாடப்பெற்றமை பற்றிய வரலாறு கூறும் செவிவழிக்கதையின் அடிப்படையில் கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜா கூறுவது இங்கு கருத்தத்தக்கது.

'இக் கதையினூடு அக்காலச் சமூகத்தில் அதிகார மேலாதிக்கம் கொண்ட நிலப்பிரபுக்களுக்கிடையே நிலவிய போட்டிகளையும் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. ஒல்லாந்த அரசு தேசவழமையை அனுசரித்தமையாற் 'புலவர் பாடும் புகழுடையார்' எனக் கருதப்பட்ட பிரபுக்களுக்குச் சகல வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் வழங்கியிருக்கக்கூடும். வேலாயுத முதலியார் குடும்பம் ஒல்லாந்த அரசின் சலுகைகளைப் பெற இக் கோவைப் பிரபந்தமும் உதவியிருக்கலாம்.¹⁶

அக்காலத்துத் தோன்றிய தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளும் இத்தகைய தொரு தேவையின் நிமித்தம் தோன்றியதாகலாம். எது எவ்வாறாயினும் இப்படியானதொரு தேவை அக்காலத்தில் இருந்தது என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதொன்றே. அ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை அக்கால யாழ்ப்பாண வரலாறாக எழுதுவன சில இங்கு நோக்கத்தக்கன.

“பறங்கிகள், இனிமேல் இராசாகுடும்பத்தார் தம் பெயரோடு இராசா வென்னும் பட்டப்பெயரைச் சேர்த்து வழங்கலாகா தெனத் தடுத்து முதலியெனத் தஞ்சாதிப் பட்டப் பெயரை யொட்டியே வழங்கல் வேண்டுமெனச் சட்டஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் பரராச சிங்கனுக்குக் கொடுத்த முதன் மந்திரித்தானத்தை அவன் இறந்த பின்னர்ப் பிறருக்குக் கொடாது நிறுத்தி நான்கு மாதாக்கர்களை நியமித்தார்கள்”¹⁷

இது போர்த்துக்கேயர் காலத்தைய யாழ்ப்பாணத்து நிலைமை; அப்போதே யாழ்ப்பாண உயர்குடியார் கீழிறங்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

“முதலியென்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பண்டைக் காலமுதல் வேளாளருக்கே உரியதாயிருந்தது. பறங்கிகள் அதனைக் கரையாருக்குமாக்கினர். தமிழரசர் காலத்தில் மந்திரி இலிகிதர் முதலிய உத்தியோகங்களிலிருந்தவர்கள் பெரும்பாலும் வேளாண்முதலிகள். அதுபற்றிப் பறங்கியரசு ஒல்லாந்தவரசுகளிலும் அவ்வுத்தியோக முடையவரெல்லாம் முதலியா ரெனப்பட்டனர். பின் அவ்வுத்தியோகமும் முதலியுத்தியோக மெனப் பட்டது.”¹⁸

ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகள் சிலரின் ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணப் பரம்பரைப் பிரபுக்களின் நிலை மேலும் கீழிறங்குவதாயிற்று.

“இனி மற்றைய தேசாதிபதிகளோ மிக்க கொடியர். சிலர் பரிதாபம்

பிரியர். வேறுசிலர் அடிமைகளை விற்றும் தனவான்களுக்கு 'முதலியார்', 'தொன்' என்னும் பட்டப் பெயர்களை விற்றும் பெரும் பொருளிட்டினர். 19

சின்னத்தம்பிப் புலவர் தொன் பிலிப் வில்லவராய முதலியாரின் மைந்தராக, 'செகராசன் மதிமந்தரி' யான செய்துங்கமாப்பாண முதலியாக இருந்த போதிலும் பிரபுத்துவ குடும்பங்கள் சிலவற்றுக்காக பழம்புலவர் மரபில் வந்ததொரு ஏழைப் புலவராகவும் பாவனை பண்ண வேண்டிய நிலையில் அக்காலச் சூழல் இருந்திருக்கிறது எனலாம்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர், தம்முடைய பறாணை விநாயகர் பள்ளில் மற்றுமொரு பிரபுவையும் பல இடங்களிற் போற்றியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ரகுநாயகன் என்றும் ரகுநாயக மகீபதி என்றும் சுட்டப்பெறும் அப்பிரபுவை குதிரை வீரனாக அல்லது குதிரைக்கலை நிபுணனாகவும் பெண்களைக் கவரும் அழகனாகவும் பகைவரைத் தலைகவிழச் செய்வனாகவும், உடல்வலிமிக்க வீரனாகவும், பெருங் கொடையாளியாகவும் மேழிக் கொடியுடையவனாகவும் (வேளாளனாகவும்) புகழ்ந்துரைக்கிறார் புலவர்.

பரிசுகல கலைநிபுண னதிபரத விதகுரிய
பரிநகுல னிவனென்று கூவாய் குயிலே. (61)

தரியலர்கண் மெளலிகுனி விசயரகு நாயகன்
சகமதனில் வாழவே கூவாய் குயிலே. (63)

பண்பதி சிரமிசை நிலவிய புகழ்பொலி
படிமக ஞாதவிய திருமருமான்
மணமலி குவளைய மலர்செறி தொடையணி
வடகுல டனபுய வலிமையினான்
இணரவிழ் சிகழிகை வனிதையர் தினமட
லெழுதிய தனுமத னனையனையான்
குணதர வரரகு நாயக மகிபதி
கொடையென மாரி பொழிந்ததுவே. (73)

அக்க மாலை கமண்டலம் புத்தக
மாடல் வெங்கதை யேந்திய மேலோர்
திக்கெ லாம்புகழ் வீசுஞ் சுழிபுரத்
தென்ப றாளைப் பரஞ்சோதி நாதர்
தக்க பண்ணை யுழுதிடத் தேய்ந்தன
சாற்றில் மட்டிலக் கேயில்லை யானால்

மிக்க வீர ரகுநா யகன்கொடி
மேழி யொன்றுண்டு காட்டுவே னாண்டே. (88)

பறாணை விநாயகர் பள்ளில் உள்ள,

வரிசைவளர் திரிபதகை மரபின் உரியவர் கிளைகள்
மதி செல்வம் ஏறவே கூவாய் குயிலே (60)

என்ற பாடல் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் நோக்கத்தை முழுமையாக உள்வாங்கியுள்ளதொரு பாடல் எனலாம். அதாவது கங்கா குலத்தவர்களாகிய வேளாளர்களின் கிளைகளது மதிப்பாகிய (அவர்களுக்குரிய முதன்மைத் தானமாகிய) செல்வம் ஏறும்படியாகக் குயிலைக் கூவச் சொல்கிறார் புலவர்.

பிரபுக்களைப் பாடிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் தெய்வங்களைப் பாடும்போது மானுடம்பாடுவதில் வெறுப்புக் கொண்ட ஓர் இறையடியாராகத் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்வது சுவாரசியமானது. கல்வளையந்தாதிமீலும் மறைசையந்தாதிமீலும் பல இடங்களில் இப்பண்பை இனங்காணலாம். உதாரணத்துக்காக இரண்டை நோக்குவோம்.

தனக்காக்கை யன்றி வழங்காரைப் பாடித் தளர்பசிய
தனக்காக்கை யுண்ணு முடல்வீக் கிடச்சலித் தேன்சிலைவே
டனக்காக்கை போக்கிய நோக்கினன் மைந்ததண் காரிணைச்சந்
தனக்காக்கை நீட்டுதென் கல்வளை யன்பர் சகாயத்தனே. (கல்.86)

(செல்வத்தைக் காவல்செய்வதே யல்லாமல் தக்கவர்களுக்கு வழங்காத உலோபிகளைப் பாடி, தளர்ச்சியைத் தரும் பசிமிகுந்த காக்கைகள் உண்பதற்கிடமான இந்த உடலைப் பெருக்குவதிலே சலித்தேன்).

கருந்தாதை யன்ன கயவர்தம் மீதிற் கவிதை சொல்லி
வருந்தாதை யாநநன் வேதா ரணியன்வை வேற்குகனைத்
தருந்தாதை தெய்வ மணங்கமழ் சேவடித் தாமரைமேற்
பொருந்தாதை யோநினை வில்லாவென் சித்தப் பொரிச்சரும்பே. (மறை. 4)

(என் மனமாகிய வண்டு இரும்பையொத்த வன்னெஞ்சராகிய கீழ்மக்களைப் பாடி வருந்தாமல் மறைசைக் கடவுளின் திருவடித் தாமரையில் ஒன்றுவதைச் செய்வதாயில்லையே!)

அந்தாதிகள்

கல்வளையந்தாதி, மறைசையந்தாதி என்பவற்றில் ஆங்காங்கே இவ்வாறான மானுடம்பாடலிலான சின்னத்தம்பிப் புலவரின் சலிப்புத் தோன்றுவது கொண்டு மானுடம் பாடிய, கரவைவேலன்கோவையின் பின்பு தான் அந்தாதிகள் இரண்டையும் அவர் பாடினார் என்று முடிவு செய்துவிட முடியாது. இப்பாடல் அருளாளர்களின் பாடல்களின் பயிற்சியில் - அவற்றின் பாவணையில் - பக்தி இலக்கிய மரபில் - பாடப்பட்டவையாக இருத்தல்கூடும். கல்வளை அந்தாதியே இவரால் முதன்முதல் செய்யப்பட்ட பிரபந்தம் என்பது பல அறிஞர்களது கொள்கை. மறைசையந்தாதியும் புலவரது இள வயதிலே பாடப்பட்டதென்றே குறிப்பிடப்படுகிறது. 'அவர் பதினைந்து வயசளவிற் சிதம்பரஞ் சென்று தலயாத்திரை செய்து மீளும்போது வேதாரணியத்தை அடைந்து அங்கே மறைசையந்தாதி பாடி அரங்கேற்றினார்' எனப்படுகிறது.²⁰ சின்னத்தம்பிப் புலவர் இளவயதிலேயே பாடுமாற்றல் கைவரப் பெற்றவர் என்பது தோன்ற அவருக்கு 'வரகவி', 'அருட்கவி', 'வாலகவி' என்னும் பெயர்களும் வழங்கியமை பற்றி முன்பே குறிப்பிடப்பட்டது.

புலவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் நான்கில் மறைசையந்தாதி ஒன்றே ஈழத்துக்கு அப்பாற்பட்டுத் தமிழகத்தோடு தொடர்புபட்டதாக உள்ளது. இலங்கை, இந்திய நாடுகள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து சுதந்திரம் பெறும் வரையில் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் தமிழகத்துக்கும் இடையில் இருந்த தொடர்பு மிக நெருக்கமானது.

“அண்மைக்காலம் வரையில், யாழ்ப்பாணத்தவர் சிதம்பரத்துக்கு அடுத்ததாகச் சோழநாட்டுத் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள வேதாரணியத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணி வந்துள்ளனர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் வடகரையிலிருந்து சோழநாட்டின் மிகக் கிட்டிய துறைமுகமான கோடிக் கரையிலே போய் இறங்குபவர்களுக்கு வேதாரணியம் (திருமறைக்காடு) முதலிலே காணும் பெரிய கோவிலாக அமைந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள கரண வாய், வரணி என்னும் கிராமங்களிலுள்ள சைவக்குருமார் வேதாரணியத் திலுள்ள சைவக்குருக்கள்மாரோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணிவந்துள்ளனர். வேதாரணியத்தோடான தொடர்பு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலும் நிலவியிருக்கிறது. அதனாலேதான், நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் மறைசை (வேதாரணியம்) யந்தாதி பாடினார்.”²¹

போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் அவர்களின் அடக்குமுறையைச் சகிக்க முடியாதவர்களாய்த் தமிழகம் சென்றவர்களுள் ஒருவரான தில்லைநாதத் தம்பிரான் காலம் முதலாகவே வேதாரணியத்தில் யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் செல்வாக்கு அதிகரித்ததென்பதும் வேதாரணியம் இன்றுவரையில் யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டதாகவே இருக்கின்றது என்பதும் அறியத்தக்க விடயங்களாம்.

சின்னத்தம்பிப்புலவர் கல்வளையந்தாதி பாடும்போதுகூட ஒரு செய்யுளில் (22) மறைசையை நினைவுகூர்ந்து பாடியுள்ளார். ஆகையால் சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு மறைசை இறைவனிடத்துத் தனித்ததொரு ஈடுபாடு இருந்திருக்க வேண்டும் என ஊகிக்கலாம். அந்த ஈடுபாடு தமிழக யாத்திரையால் ஏற்பட்டதாயின் மறைசையந்தாதியைப் பாடிய பின்னரே கல்வளையந்தாதியைப் பாடினார் என்று கொள்ள (கல்வளையந்தாதியிலும் தமிழகத்து வேறு தலங்களை விடுத்து சிதம்பரத்தையும் மறைசையையுமே பாடியிருத்தலால்) இடமுண்டாகின்றது.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடிய ஏனை இரு தலங்களும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்தன. சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு மறைசைத் தலத்தில் ஈடுபாடு வந்ததற்கு அவருடைய தென்னிந்திய யாத்திரை காரணமாயின் (சண்டிலிப்பாய் சார்ந்த) கல்வளை, (சுழிபுரம் சார்ந்த) பறாளை என்றும் யாழ்ப்பாணத் தலங்களின் மேலான அவரது ஈடுபாட்டுக்குக் காரணம் யாது? நல்லூர் வாழ்விடமாக, அவரது பூர்வீகம் மேற்படி தலங்களை ஒட்டியதாக அமைந்ததோ என்பது உசாவத்தக்கது. புலவர் பொன்னாலை வரதராசப் பெருமானையும் பல இடங்களில் (பறா. 42, 52, 79, 91, 115) நினைந்து கொள்கிறார். சின்னத்தம்பிப் புலவர் பெயரில் வழங்கும் சீட்டுக் கவிப்பாகம் அவரது பெயரனாரைத் தென் காரையம்பதி (காரைநகர்?)யைச் சேர்ந்தவராகச் சுட்டுவது மீளவும் சிந்திக்கத்தக்கது. சின்னத்தம்பிப் புலவரை முதலியார் இராசநாயகம், 'சண்டிருப்பாய் வில்லவராய சின்னத்தம்பிப் புலவர்' என்று குறிப்பிடுவதும் அவதானிக்கத்தக்கது.²²

சின்னத்தம்பிப் புலவரை அழைத்து கரவை வேலன் கோவையைப் பாடுவித்தவர்கள் அக்காலத்தில் அவர் பெற்றிருந்த பிரசித்தங் காரணமாகவே அழைத்தார்கள் என்னும்போது கரவை வேலன் கோவைக்கு முன்பாகவே பிரசித்தி பெறத்தக்க வகையில் சில நூல்களை அவர் பாடியிருத்தல் வேண்டும். அந்நூல்கள் மேற்படி அந்தாதிகள் இரண்டுமாயிருத்தல் கூடும்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடிய இரண்டு அந்தாதிகளும் கரவை வேலன் கோவையுமாகிய அவை மூன்றும் கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுளால்

கரவைவேலன் கோவை

அமைந்தவை. கோவைப் பிரபந்தம் இயல்பாகவே முழுக்க முழுக்க அகத்திணை மரபு தழுவிவது. அந்தாதிகள் இரண்டிலும் கூட கணிசமான இடங்களிற் சின்னத்தம்பிப் புலவர் அகத்திணை மரபைத் தழுவிச் சென்றுள்ளார். அதனாலேதான் போலும் வரதப்பண்டிதர், கல்வளையந்தாதிக்குப் பாடிய சிறப்பப் பாமிரத்தில் "முற்சங்கத்து நூல் என நல்லைச் சின்னத்தம்பிப் புலவன் நல் அந்தாதி மாலையைச் சாற்றினனே" என்றார்.

மறைசையந்தாதி, திரிபு என்னும் சொல்லணியமைந்த நூற்றந்தாதி (திரிபு என்பது செய்யுளின் நான்கடியிலும் முன்னுள்ள கீர்களிலுள்ள சொற்றொடரின் முதலெழுத்து நீங்க ஏனைய எழுத்தெல்லாம் அடி தோறும் ஒத்திருப்பது); **கல்வளையந்தாதி**, யமகம் அல்லது மடக்கு என்னும் சொல்லணி அமைந்த நூற்றந்தாதி (யமகம் அல்லது மடக்கு என்பது ஒரு கவிமீன் நான்கடியிலும் முற்பகுதி எழுத்துக்கள் அனைத்தும் ஒன்றுபட்டிருப்பது). அக்காலத்தில் ஈழத்தெழுந்த அந்தாதிகள் பற்றிய கலாநிதி க.செநடராசாவின் அபிப்பிராயம் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் அந்தாதிகளுக்கு விலக்கானதென்று கூறுவதற்கில்லை.

"இவ்வந்தாதிகளிற் கையாளப்பட்ட யமகம், திரிபு ஆகிய அணிகளாற் பெறப்படும் இலக்கியச் சுவையே கற்றோர் மனத்தைப் பெரிதுங் கவர்வனவாயுள்ளன. இச் செய்யுளைப் படிக்குந்தோறும் அவற்றைப் புனைந்த புலவனுக்கும் பொருள் பிரித்தறிய முயலும் புலனுடையார்க்கு மிடையே நிகழும் புலமைப் போரை உய்த்துணர முடிகிறது. கற்றோரன்றி மற்றோரைப் பொறுத்த வரையில், இத்திரிபு யமகம் ஆகிய 'தில்லு முல்லுக்களே' இந் நூல்கள் ஜனரஞ்சகமானவையாயில்லாமற் போனமைக்கான காரணங்களென்றுங் கூறலாம். உதாரணமாகப் புலியூரந்தாதியின் நாலாவது செய்யுளின் நான்கடிகளும் யமக அணிக்கேற்ப 'பாயசங் கண்டு' என்று ஆரம்பிக்கின்றன. ஆனால் முதல் அடியில் அவற்றைப் 'பாய் அசம் கண்டு' என்றும், இரண்டாமடியிற் 'பாயசம் (கற்) கண்டு' என்றும், மூன்றாம் அடியில் (இரண்டாமடியின் இறுதியிலுள்ள, 'உ' வைச்சேர்த்து) 'உபாய சங்கு அண்டு' என்றும், நாலாமடியில் (மூன்றாமடியின் இறுதியிலுள்ள 'உப்பு' என்பதைச் சேர்த்து) 'உப்பாய சங்கண்' என்றும் பிரித்துக் கருத்துரைப்பது நுண்மாண் நுழைபுலம் ஆயினும், சாதாரண வாசகரின் மனத்தைக் களைக்க வைக்கும் முயற்சியாகவே தோன்றும். இவ்வாறே இவற்றின் ஒவ்வொரு செய்யுளும் அமைந்திருக்கக் காணலாம். அதுவே இந்நூல்களின் நிறையும் குறையும் எனலாம்."²³

இந்நூல், யமகம் திரிபு முதலிய சொல்லணிகள் இல்லாததால் புலவரின் அந்தாதிகளோடு ஒப்பிடுகையில் எளிமை வாய்ந்தது. 425 செய்யுள்களால் ஆகப்பெற்ற இந்நூலில் 172 செய்யுள்கள் அழிந்துவிட்டன. இவற்றின் அழிவுக்கு யாழ்ப்பாணப் பிரபுக்களின் போட்டி, பொறாமைகள் காரணமாய் இருந்திருக்கலாம். ஈழத்து இலக்கியங்களில் இந்நூலுக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் இருப்பதாக உணரப்படுகின்றமை அறியத்தக்கது.

"இந்நூல் உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவ பரம்பரைபற்றித் தோன்றிய முதல் ஈழத்து நூலாகும். சமயச் சார்பற்ற, தேசிய நிலைநின்ற இலக்கியத்தின் கால் கோளாக இந்நூலிணைக் கொள்ளல் வேண்டும்."²⁴

கரவைவேலன் கோவை என்பது கரவையிலிருந்த வேலன்மேற் பாடப்பட்ட கோவைப் பிரபந்தமென விரியும். கரவை என்பது கரவெட்டி யென்பதன் சுருக்கம்; கரவெட்டி என்பது யாழ்ப்பாணம் - பருத்தித்துறைவீதியில் வடமராற்சிப் பகுதியில் இருக்கும் ஒரு கிராமம். வேலன் என்றது வேலாயுதபிள்ளை என்னும் பிரபுவை. இவருடைய முழுப்பெயர் சேதுநிலையிட்ட மாப்பாண முதலியார் வேலாயுத பிள்ளை என்பது. (இவர் பெயர் வேலாயுதர், வேலாயுத உடையார், வேலாத்தை உடையார் எனப் பலவிதமாகவும் வழங்கும்.)

இவர் இலங்கையை ஒல்லாந்தர் ஆளுகை செய்தகாலத்தில் இருந்தவர். ஒல்லாந்த அரசினர் சனங்களிடமிருந்து நிலவரி தண்டதற்கு ஆதாரமாக அமைத்துக் காலத்துக்குக் காலந் திருத்தி வைத்துக்கொண்ட சாதனம் தோம்பு எனப்படும். தோம்பு என்பது புத்தகம் என்னும் பொருள் கொண்ட ஒரு பறங்கிப்பாஷைச் சொல்லாகும். இந்நிலவரித் தோம்பு காணித்தோம்பு எனவும்படும். இத்தோம்பில் நன்செய் புன்செய் நிலங்களும் அவற்றின் பெயர்களும் அவற்றிலுள்ள பயிர்வகைகளும், அந்நிலங்களின் சொந்தக்காரருடைய பெயர்களும் இறுக்கவேண்டிய வரிப்பணத் தொகையும் முதலிய விபரங்கள் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். இவ்விதமாகிய காணித்தோம்பு ஒல்லாந்தராற் கடைமுறையாகத் திருத்தப்பட்ட காலம் கி.பி. 1754-ம் ஆண்டென்பர். இங்ஙனந் திருத்தப்பட்ட ஒல்லாந்தருடைய தோம்பைப் படியெடுத்த தெழுதிய ஓலைச்சுவடிகள் இப்போதும் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரி ஆவணசாலையில் (Records Office) சேமமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் கரவெட்டி வென்றிபாகுதேவன்

குறிச்சிக்குரிய காணித்தோம்பில் சில நிலங்களின் சொந்தக்காரனாகச் சேது நிலையிட்ட மாப்பாண முதலியார் வேலாயுதர் என்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது. இதுவே இக்கோவைப் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் என்பது,

சேது நிலையிட்ட மாப்பாணன் ஈன்றருள் செல்வன் கலை
ஓது வரிசைக் கரவையில் வேலன் உயர்சிலம்பில் (செம். 9)

என இந்நூலகத்து வருஞ் சான்றினால் நன்கு துணியப்படும். அதனால், இக்கோவைபிற பாடப்பட்டோராகிய வேலாயுதபிள்ளை என்பவர் கி.பி. 1754-ம் ஆண்டுக்கு முன்னமே பிறந்து வளர்ந்து தக்க பிராயம் எய்தியவராதல் வேண்டுமென்பது வெளிப்படையாகும். ஆகவே இவர் பிறந்தகாலம் கி.பி.1730-க்கு 5 வருடம்வரை முன்பின்னாக இருத்தல் கூடுமென்பது மிகையாகாது.

இவருக்குப் புதுநாச்சி என்னும் பெயரையுடைய ஒரு சகோதரியுண் டென்பதும் முற்குறித்த தோம்பிற் கண்டது. இவர் இளைஞராயிருந்த போது சேது, இராமேச்சரம், சிதம்பரம் முதலிய புண்ணிய தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து சிலகாலம் இராமேச்சரத்தில் வசித்து வந்தாரென்றும், மலையாளதேசஞ் சென்று மாந்திரீகவித்தை கற்றாரென்றுங் கூறும். இவருக்குச் சிற்றம்பலம் என ஒரு மகன் உண்டென்பது,

தாரணி மெச்சிய சிற்றம் பலவனைத் தந்ததந்தை

என இந்நூலுட் கூறப்படுவதனா லறியப்படும். இவருக்குப் புத்திரிகள் ஏழு பேர் இருந்தார்களென்றும் அவர்களுக்கு அங்கங்குத் தக்க வரன்களைத் தேடி விவாகஞ் செய்வித்து வேண்டிய சீர் சிறப்புக்கள் நல்கிக் கரவெட்டியில் இருத்தினா ரென்றுங் கூறும்.

வேலாயுதபிள்ளை பெருஞ் செல்வராக விளங்கினதுமன்றிப் பெருந் தருமசீலராகவும் விளங்கினார். இவருளில் ஏழு மட புண்ணியங்கள் இவராலமைக்கப்பட்டனவென்பார். அவற்றுள் தம்பான் மடம், தாளங்குடிமடம் என இரண்டு மடங்கள் இப்போதும் இவர் பெயரால் வழங்கிக் கரவெட்டிப் பகுதியிற் கிலமாயிருப்பக் காணலாம். இவருக்குச் சொந்தமாகத் தீரைகடற்புரவீ, சீங்காரப்புரவீ, என இரு கப்பல்கள் இருந்தன வென்ப. இவர் பெயர் வேலாயுத உடையார் எனச் சிறுபான்மையாக வழங்கினும் இவர் ஒல்லாந்த அரசாட்சியில் உடையார் உத்தியோகம் வகித்தவரல்லர்.²⁵

சேதுநிலையிட்ட மாப்பாணமுதலியார் காலத்தில் இரு மரபுத்துய்ய மாப்பாண முதலியார் என வேறும் ஒரு வேளாளகுலப் பிரபு கரவெட்டியில் இருந்தார். இந்த இரு குடும்பத்தார்க்கும் பகைமையுண்டாகி ஒருவர்க்கொருவர் தீங்கிழைத்து வந்தனர். வசைக்கவி பாடியும் மாந்திரீகச் செய்கைகள் செய்தும் ஒரு குடும்பத்தார் மற்றக் குடும்பத்தாரை வெல்லமுற்பட்டனர். வேலாயுதபிள்ளை காலத்தில் அவரது எதிரிகள் தங்களுக்குப் புகழ்ச்சியாகவும் அவருக்கு இகழ்ச்சியாகவும் கவி பாடுவிக்க எண்ணி அக்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப்புலவரை அழைப்பித்தனர். அதனைக் கேள்வியுற்ற வேலாயுதபிள்ளை, புலவர் வரும்வழியில் தாமே முன்னதாகச் சென்று ஓர் எல்லைமானப் பந்தல் அமைப்பித்து அலங்கரிப்பித்து அதிற் புலவரை வரவேற்று, பச்சைப்பட்டு விரித்த கட்டிலில் அமரச்செய்து உபசரித்து, தமக்கு நன்மை பெருகும்படி தம்மேல் ஒரு தமிழ்ப்பிரபந்தம் பாடும்படி வேண்டிக்கொண்டார். புலவரும் பிள்ளையவர்கள் செய்த வரவேற்புபுசாரங்களுக்கு மகிழ்ந்து அவர்வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டு இக்கோவைப் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். பாடும்போது ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு வராகன் உட்புதைந்த ஒவ்வொரு தேங்காய் பரிசிலாகப் புலவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு வேலாயுதபிள்ளை சின்னத்தம்பிப்புலவரை வரவேற்று உபசரித்துப் பாடல் பெற்ற இடம் எல்லைமானப்பந்தலடி என இன்றும் வழங்கி வருகின்றது என்பர். இது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டுவில் வழியாகக் கரவெட்டிக்குச் செல்லும் வழியில் கப்புநாவெளி என்னும் இடத்திலுள்ளது. பிள்ளையவர்களின் எதிரிகள் நடந்தவற்றை கேள்விப்பட்டு பின் ஒன்றுஞ் செய்யலாற்றாதவர்களாயினர். இதுவே இந்நூல் பாடப்பட்டமை தொடர்பாகக் கூறப்படும் வரலாறு. கட்டிலின்மேற் பச்சைப்பட்டு விரித்து அதிலிருத்தி உபசரித்ததை வியந்து புலவர் சொல்லியதாக வழங்கிவரும் தனிச் செய்யுள் ஒன்று வருமாறு:-

ஆணிப்பொற் கொடைவழங்கும் பெருமாள்தன்
கிளைவாழ்க அனேக காலம்
சேணிக்கைப் புகழ்ச்சேது நிலையிட்ட
மாப்பாணன் சேயாம் வேலன்
காணிக்கைப் பிரதாப மாகவே
புலவர்வரக் கட்டில் மீது
மாணிக்கப் பிரகாசப் பச்சைவடம்
விரித்ததுநல் வடிவு தானே.

இப்பாடலில் வடிவு என்னும் சொல் அழகு என்னும் பொருளில் வழங்குதல் காண்க. அது யாழ்ப்பாணத் தமிழிலேயே பெரிதும் காணப்படுவதோர் வழக்கு என்பது உணரத்தக்கது.

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் கோவைப்பிரபந்தம் அவர் கவித்துவத்துக்குத் தக்க சான்றாய் அமைவது. அவரது நூலறிவையும் நுண்ணறிவையுந் நன்கு உணர்த்தி நிற்பது.

ஆதி பதம்பணி வேலன் கரவை யதிபதியாகு
சோதி திருந்து புயமாலைக் காவிச் சுரும்பினங்காள்
காதி னிருந்து விழியாப் பருங்கலக் காரிகையை
யோதி மிருந்து பிறநூலை யாய்த லுரித்தல்லவே. (8)

ஆதியாகிய கடவுளைப் பணிகின்றவனும் கரவை என்னும் கரவெட்டிக்கு அதிபதியானவனுமான வேலனின் ஒளிமிகுந்த புயமாலையிலே வதிகின்ற வண்டினங்களே, காதுவரை நீளும்படி விழிக்கின்றவரும் அரிய ஆபரணங்களை அணிந்தவளுமாகிய தலைவியின், ஐந்துவகையாக முடிந்திருக்கும் கூந்தலில் இருந்து, அவளின் இடையை ஆராய்தல் செய்தற்குரிய காரியமல்லவே என்பது பாடலின் வெளிப்படைப் பொருள். வண்டுகள் கூந்தலில் அமரின் இடை முறிந்துவிடும் என்பது உட்பொருள். யாப்பருங்கலக் காரிகையைக் கற்ற பின்னர் பிறிதோர் யாப்பிலக்கணத்தை ஆராய்தல் உரியதல்ல என்னும் சிலைடைப் பொருள் புலவரின் நூற்பயிற்சியின் வெளிப்பாடு எனலாம்.

[ஆதி - கடவுள். காவி - குவளைமலர். சுரும்பு - வண்டு. யாப்பு - கட்டு. பொருந்தியிருத்தல். காதின் இருந்து விழியாப்பு என்பது காதளவு நீண்டு பொருந்தியிருக்குங் கண்ணையுடைய என்பதாம். ஒதி - கூந்தல். நூல் - (1) இடை (2) சாத்திரம். அருங்கலம் காரிகை - அரிய ஆபரணம் அணிந்த பெண்; கலம் - ஆபரணம். ஐ - ஐந்து வகையாய் முடிக்கின்ற.]

கரவைவேலன் கோவையில் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் நூற்பயிற்சி துலங்கும் பாடல்கள் பிறவும் உண்டு. உதாரணம்:

பண்ணிற் சிறந்த தமிழாயும் வேலன் பசங்குவளை
வண்ணத் தொடையற் பெருமான் சிலம்பினில் வள்ளைக்குழைப்
பெண்ணுக் கணிகல மாண்பெருங் கற்புப் பிறங்குமணிக்
கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்டங் காணியற் காரிகையே. (311)

இச்செய்யுள்

'கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்டங் காமுற்ற
பெண்ணுக் கணிகலம் நாணுடைமை' (திரிசூகம்)

'கண்ணிற் கணிகலங் கண்ணோட்ட ம.:தின்றேற்
புண்ணென் றுணரப் படும்' (திருக்குறள் - 575)

என்னும் பிற நூற் செய்யுள்களின் பரிச்சயத்தின் வெளிப்பாடே. புலவரின் திருக்குறட் பரிச்சயத்துக்கான சான்றினை கரவை வேலன் கோவையிற் காணும்.

சிலையார் நுதன்மயிற் கொங்கைக்கு வாரிச் செகங்குளெல்லாம்
விலையாகு நும்மையர்க் கெம்மூரும் மின்னே யணியதன்றால்
விலையார் மணிகள் நெரிஞ்சிப் பழமென வேபனிக்கும்
நிலையார் பதத்தவ னோடருங் காணெங்ங் கீந்துவதே. (306)

என்னும் செய்யுளிற் பயிமின்றுள்ள நெருஞ்சிப்பழம் என்ற தொடரிலும் காணலாம். அது,

அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெரிஞ்சிப் பழம் (குறள். 1120)

என்னும் குறட்பாவின் தாக்கம் என்பது வெளிப்படை.

புலவருக்குப் பெரியபுராணப் பயிற்சி இருந்தது என்பதற்குப் இக்கோவையகத்தே சான்றுள்ளது.

வந்தெழு மிந்தவள் நானே சகோரம் மதம்பொழியுஞ்
சிந்தூர நானவ டானே கரும்பெனச் சேர்ந்தனம்யாம்
பைந்தமி ழின்கவிச் சுந்தரன் சந்துரை பண்ணவற்குச்
சந்துரை முன்கைக் கரவையில் வேலன் றடங்கிரிக்கே. (36)

'வந்து எழுகின்ற இந்து (சந்திரன்) அவள்- நான் சகோரப்பறவை; மதம்பொழிகின்ற சிந்தூரம் (யானை) நான்-அவள் கரும்பு. இவ்வாறாக நாய்கள் இருவரும் (தலைவனும் தலைவியும்), பைந்தமிழிலே கவிதைகளைப் படைத்தளித்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்காகச் சந்துரைத்த (தூது உரைத்த)

பண்ணவனாகிய சிவபிரானுக்குச் சந்துரைக்கின்ற (சந்தனம் உரைக்கின்ற- அரைக்கின்ற) முன்கையினை உடைய கரவை வேலனுடைய இடம் அகன்ற மலையிலே ஒன்றுபட்டோம் என்பது மேற்படி பாடலின் பொருள். பெரியபுராணம் தரும் சிவபிரான் சுந்தரருக்குத் தூதுரைத்தான இதே செய்தியை உட்கொண்டதான செய்யுளொன்றைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் தமது மறைசையந்தாதியிலும் பாடியுள்ளார்.

சுரும்பர வைக்கிசை தாமரை யோவிடந் தொல்புவியோ
சுரும்பர வைக்க ணியலேது தூதிருட் காலமுல்லை
யுரும்பர வைப்பயி லும்வா ணகையல்கு லன்னமென்னை
வரும்பர வைக்கு நடந்தார் மறைசை வரையிறையே. (5)

முற்குறிப்பிட்ட கோவைப் பாடலில் கரவைவேலனின் சிவதொண்டு சின்னத்தம்பிப் புலவரால் புலப்படுத்தப்பட்டது. வேறுபாடல்களிலும் அவரின் சிவபக்தியைப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும் வேலாயுதபிள்ளையின் இட்ட தெய்வம் முருகன் என்றே புலனாகும் படியும் புலவர் பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வேலா யுதனை வணங்குங் கரவையில் வேலன்வெற்பின்
மாலாசை யன்பரெவ் வாறணை வார்மதி வாணுதலாய்
பாலான வாயரி கோலான வாற்பசு மஞ்சளொக்குங்
காலான வாயுதச் சேவலும் வாய்க்குரல் காட்டியதே. (208)

வேலாயுதபிள்ளை பொதுவாக முருகபத்தராயினும் சிறப்பாக கதிர்காமக் கந்தனிடம் மிக்க பக்தி பூண்டவர் என்பது வேறொரு செய்யுளாற் புலப்படுத்தப்படுவது அவதானிக்கத்தக்கது.

மணங்காண் மலர்கொய்து தண்கணை நீர்மகிழ்ந் தாடிவருங்
கணங்காணு மாதரு ளுங்கதி ராபுரிக் கந்தற்கன்றி
வணங்காத சென்னிக் கரவையில் வேலன் வரையிலுன்னை
மணங்காய் வருத்திய வாரணங் காப்புக் காண்டகையே. (84)

வேலாயுதபிள்ளை கதிர்காமக் கந்தனுக்கன்றி வேறு எவருக்கும் வணங்காத தலையினை உடையவர் என்கிறது இப்பாடல்.

கரவைவேலனின் சமயசாரம் தொடர்பான செய்திகளைச் சிந்திக்கும்

வேளையில், கரவைவேலன் கோவையின் செய்யுளொன்றின் நினைவு வருவது தவிர்க்கமுடியாதது. அச் செய்யுள் வருமாறு:

மாசாலமோமணிவாய் நோகுமோ நும் மரபியலின்
ஆசாரமோ விரதத் தடையோ திரை ஆடை சுற்றுந்
தேசாதிபர் மெச்ச வேலன் கரவைச் சிலம்பணையீர்
பேசா திருக்கும் வகையின்ன வாறென்று பேசிடுமே. (73)

தலைவி வாய்பேசாதிருப்பதற்கான காரணத்தைத் தலைவன் வினவுவதாய் அமையும் இச்செய்யுளில் சமகால விடயங்கள் சிலவற்றை சின்னத்தம்பிப்புலவர் பதிந்து வைத்துள்ளார் எனக் கருதலாம். ஒன்று: பாட்டுடைத் தலைவனான வேலாயுதபிள்ளையை தேசாதிபர்களால் மெச்சப்படுவர் என்று குறிப்பிடுவது. மற்றது: ஐரோப்பியர்களான தேசாதிபதிகள் அணிந்துள்ள, (சுதேசிகளுக்கு) விநோதமான ஆடை பற்றிய குறிப்பு இடம் பெறுவது. தலைவி வாய்பேசாதிருப்பதற்கு ஊகிக்கப்பட்ட காரணங்களுள் ஒன்று விரதத்தடை எனும்போது, அது போர்த்துக்கேயர் காலம் முதலாக சுதேசிகள் மேல் அந்நியர்களால் விதிக்கப்பட்ட மத அனுட்டானத் தடையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ள இடம் உண்டு. தேசாதிபதி என்று பிற்காலத்தில் ஆட்சியியல் சார்ந்து உருவான கலைச்சொல்லின் மூல வடிவம் முதன்முதலில் சின்னத்தம்பிப்புலவரின் இப்பாடலிலேதான் காணக்கிடைக்கின்றதோ என்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது.

வெண்மைத் தரள நிரைத்திடு மூரல் விளங்கிழையார்
பெண்மைக் கணியவர் கொங்கை முயங்கிடப் பெற்றனமயா
முண்மைக்கு வாய்ந்த கரவையில் வேல னுயர்ந்தகொடை
வண்மைக் கரதலம் போற்பொழி காப்புயல் வாழியவே. (425)

என்பது கரவை வேலன் கோவையின் இறுதிச் செய்யுள். அது நூலின் பொருளை நிறைவிப்பதாயும் வாழ்த்துச் செய்யுளாயும் அமையும் திறம் நயக்கத்தக்கது. வாய்மையில் தப்பாத கரவை வேலனுடைய கொடைக்கரம் போல மேகம் மழை பொழியவும் அதனால் உலகு கிறக்கவும் வாழ்த்துகிறார் புலவர். அது நூலின் கிளவித் தலைவனும் தலைவியும் முயங்கிடப் பெற்ற மன நிறைவோடு கூடிய வாழ்த்தாகின்றது.

பறாளை விநாயகர் பள்ளு

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக்கு வடமேற்கில் சமுத்திரக் கரைக்குச் சமீபத்தில் தொல்புரம் சோழியபுரமென இரண்டு ஊர்கள் இருக்கின்றன. இரண்டுக்கும் இடையில் உள்ள தூரம் ஒரு மைல். தொல்புரமென்பது பழைய ஆசாரங்களை அநுட்டித்தவர்கள் இருந்ததினால் வந்த பெயரென்றும், சோழியாபுரம் சுழிபுரமென மருவியதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சோழியபுரமென்பது இந்தியாவிலிருந்த சோழியர் இருந்ததினால் வந்த பெயர், சுழிபுரம் முற்காலத்திய செந்தமிழ்க் கல்விக்கும் சைவாசாரத்திற்கும் உறைவிடமாக இருந்தது. இந்தச் சுழிபுரத்திலுள்ளது பறாளாய் என்னும் இடம். பறாளாய் என்பது பறாளை என மருவியது.

திசைமழுவனென்னும் ஒரு சிற்றரசன் அரசு செய்த இடம் இதற்குச் சமீபத்திலுள்ளது என்பர். இந்த இடம் இப்போது மழுவைக்காடு என்று சொல்லப்படும். இந்த இடத்தில் திசைமழுவன் காலத்தில் விளங்கிய சம்பேசுரன் என்னும் சிவாலயம் இருந்த இடம் அழிந்துகிடப்பதை இப்போதும் காணலாம். இன்னும் இதற்குச் சமீபத்தில் ஸ்ரீராமபிரான் பாதம் வைத்த காரணத்தால் திருவடி நிலை எனப் பெயர் பெற்ற ஒரு ஸ்தலம் இப்போதும் வழிபடப்பட்டு வருகின்றது. இத்தலம் யாழ்ப்பாணத்துக் கீரிமலையைப்போல் மூர்த்தி தலம் தீர்த்த விசேடங்கள் பெற்றது. இங்கேதான் பறாளை விநாயகர் முருகர் கோயில்களின் தீர்த்த உற்சவங்களும் பொன்னாலைக் கிருஷ்ணன் கோயில் தீர்த்த உற்சவமும் கொண்டாடப்படுவன. சம்புத் துறை என்றொரு கடற்றுறைமுகமும் இதற்குச் சமீபத்திலுண்டு.

இந்தப் பறாளையில் ஒரு விநாயகராலயம் தமிழரசர் காலத்திற் கட்டப்பட்டிருந்தது. போர்த்துக்கேச அரசினர் மற்றைச் சைவாலயங்களை இடிக்கிற காலத்தில் இதனையும் இடிக்கத் தொடங்க, ஒரு காகம் வந்து இடிப்பித்த அதிகாரியனுடைய கண்ணைக் கொத்தி இடிக்க விடவில்லை. அதனால் அப்பிள்ளையாருக்குக் கண்ணைக் கொத்திக் காக்கைப்பிள்ளையார் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. ²⁶

இத்தகையதான தலத்தின்மேற் பாடப்பட்டதே பறாளை விநாயர் பள்ளு. சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய பறாளை விநாயகர் பள்ளு அவரின் ஏனைய மூன்றிலிருந்தும் கணிசமான தனித்துவமுடையது எனலாம். அப்பிரபந்த வடிவம் இயல்பாகவே பொதுமக்கட் சார்பினைக்

கொண்டதாகும். புலவரின் இயல்பான கவித்துவத்துக்கு இடங்கொடுப்பதாய் அது அமைந்தது. பறாளை விநாயகர் பள்ளில் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் நாட்டுப் பற்றினை ஓரளவிற்கு காணலாம். பள்ளுப் பிரபந்த அமைப்புக்கேற்ப ஈழமண்டலப்பள்ளி, தன் நாட்டின் புகழை மிகுவித்துப் பேசுகிறான். ஈழநாட்டின் இயற்கைவளம் கூறும் பாடல்கள் ஒருபக்கமிருக்க,

பண்ணிற் றோயப் பொருண்முடிப் புக்கட்டிப்
பாடும் பாவலர்க் கீந்திடவென்றே
எண்ணிப் பொன்முடிப் புக்கட்டி வைத்திடும்
ஈழ மண்டல நாடெங்கள் நாடே. (25)

கற்ற நாலுணர் பண்டிதர்மார் பஞ்ச
காவியம் சட் கலைக்கடல் தோய்ந்தும்
எற்றை நாளும் கல்வித்திரம் பார்த்திடும்
ஈழ மண்டல நாடெங்கள் நாடே. (33)

என்னும் பாடல்கள் ஈழநாட்டின் கல்விச் சிறப்புக்குறித்த 'நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்த' முனைவனவாகப் புலப்படுகின்றன. சின்னத்தம்பிப் புலவரின் நாட்டுப்பற்று பறாளை விநாயகர் பள்ளில் ஊடுருவி நிற்கின்றது எனலாம். பள்ளு என்னும் பிரபந்தவடிவில் உள்ள வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்தி ஈழத்தின் இயற்கை வளத்தை இணையற்ற வகையிலே பாடிச் சிறப்பிக்கின்றார்.

கருமயி லாடக் குயிலினம் வாடக்
கவியினம் ஓடக் கரடிபுல்வாய்
பொருபுலி யாளித் திரள்மரை சாரற்
புறமுழை பதறிக் கிடுகிடவே
யருகுழை தவளக் குலமலை தகரத்
தடதிகி ரியின்முத் துதிர்ந்தரவே
சோரிமல ரகிலப் பலமர முறியச்
சோவென மாரி பொழிந்ததுவே. (71)

[கார் காலத்தில் மயில் மகிழ்தலும் குயில் வாடுதலும் மரபாதலின், 'கருமயி லாடக் குயிலினம் வாட' என்றார். கவியினம் - குரங்குக்கூட்டம். புல்வாய் - மான். கிடுகிட - நடுங்க. திகிரி - மூங்கில். அகிலப்பலமரம் - பல அகில் மரம்; அ - சாரியை. சோவென - ஒலிக்குறிப்பு. முழை - குகை.]

வெருண்டு வரியுடல் சுருண்டு துயில்புரி
விடங்கொள் உரகமு நடுங்கவே
உருண்டு நிலமிசை புரண்டு நடைமலை

உடைந்து விதலையொ டொடுங்கவே
மருண்டு குழியத றிடங்கர் நெளிதர
வரம்பில் வனசரர் கலங்கவே
இருண்டு புவிமயில் கிழிந்து விடநிறை
யெழுந்து கனமழை பொழிந்ததே. (72)

[உரகம் - பாம்பு. நடமலை - யானை. விதலை - நடுக்கம். குழியதர் - குழிந்த இடங்கள். இடங்கர் - முதலை. வனசரர் - வேடர். புவிமயில் - பூமாதேவி. நிறையெழுந்து - வரிசையாக எழுந்து.]

மேற்படி பாடல்களில் இலங்கையின் மழைவளம் மட்டுமல்ல கவிவளமும் நன்கு புலனாகின்றது எனலாம். மழை பொழிவதும் பொழிந்த வெள்ளம் கழித்தோடுவதும் போலவே சின்னத்தம்பிப் புலவர் கையாண்ட சொற்களும் ஓசையும் ஒத்திசைந்து பாய்கின்றன எனலாம்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர், ஈழநாட்டை 'மாவலிகங்கை நாடாகக்' காண்கிறார். சின்னத்தம்பிப் புலவர் மாத்திரமன்றி ஈழநாட்டுப் புலவர் பலரும் மகாவலிகங்கையையே தமது தேசத்து ஆறாகப் போற்றியுள்ளனர். கதிர்காமத்தைப் பொருளாகக் கொண்டெழுந்த 'கதிரைமலைப் பள்ளு'க்கூட (அத்தலத்தின் புனித தீர்த்தமான மாணிக்கங்கையைப் பாடாது) மாவலிகங்கையையே சிறப்பித்துப் பாடுவது அவதானிக்கத்தக்கது. இலங்கையில் தமிழ்நிலப்பரப்பினூடாக ஓடும் பேராறு என்ற காரணத்தாலேயே மாவலிகங்கை தமிழ்ப் புலவர்களிடம் இத்தகு அபிமானத்தைப் பெற்றது எனத் துணிந்து கூறலாம்.

இத்தகைய தமிழுணர்ச்சி காரணமாக ஈழநாட்டின் புவியியலுக்குப் பொருந்தா வகையிலும் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாட முற்படுகிறார். மழை வெள்ளம் ஆறாக ஓடுவதைப் பாடும் போது,

பொருவில் கோணச் சிகரத் தருகிற்
பொழிந்த வெள்ளம் வழிதுபோய்ப்
பூந்தண் குறிஞ்சி வளைந்து வேடிச்சி
காந்தன் சேவடி வணங்கி..... (74)

ஓடுவதாகப் பாடுகிறார் புலவர். கோணமலை நெய்தல் நிலத்தேயிருக்கும் ஒரு குன்று என்பதையும் அங்கு பொழிந்த வெள்ளம் குறிஞ்சி நோக்கி ஓட முடியாதென்பதையும் அவர் அறியார் என்று கொள்ள வேண்டியதில்லை.

ஈழத்து இலக்கியமரபிலே கோணேசர் மலை பற்றிய புனித உணர்வொன்று நெடுங்காலமாகவே இருந்து வந்தது. கோணமாமலை சமய குரவராலும் பாடப்பெற்ற சிறப்பினது; தமிழரசர் காலத்துப் புலவர்களாற் புராணம் முதலியவை பாடிச் சிறப்பிக்கப் பெற்றது. தென்கைலாசம் என்று போற்றப் பெறுவது. மலை என்று பாடும்போதும் மத்திய மலைநாட்டை விட்டு, கோணமலையைப் பாடியது அந்த அபிமான உணர்வின் வெளிப்பாடு என்றே கொள்ளவேண்டும். யாழ்ப்பாணத்துக் கரவெட்டியிலே மலையைப் (கரவையில் வேலன் வியன்கிரி) பாடுவதற்கு இடங்கொடுத்த இலக்கிய மரபே கோணமலையை இவ்வாறு பாடுவதற்கும் இடங்கொடுத்தது.

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் சுதேசப்பற்றை அல்லது அந்நியராட்சியில் அவருக்கிருந்த வெறுப்பைக் காட்டுவதான பாடலொன்றையும் பறாணை விநாயகர் பள்ளிற் கண்டு கொள்ளலாம்.

கயல் வரைந்த துவசன் பணி நவ
கண்டி மன்னன் வரராச சிங்களன்
இயல்புடன் திருச் செங்கோல் நாடாத்திய
ஈழ மண்டல நாடெங்கள் நாடே. (29)

சின்னத்தம்பிப் புலவர் காலத்தில் இலங்கைத்தீவில் தமிழறிந்தவர்களாய்ச் சுயாதிபத்தியத்துடன் ஆட்சி செலுத்தியவர்கள் கண்டியரசர்கள் மாத்திரமே. ஆனால், இப்பாடலிற் போற்றப்பெறும் கண்டியரசன் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் சமகாலத்தவனல்லன். 17ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவனான இராஜசிங்களே இங்கு போற்றப் பெறுகிறான். அவனது படைகள் இருதடவை யாழ்ப்பாணத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றதாக அறியவருகிறது. சைவத்துக்குப் பேரிடர் புரிந்த ஐரோப்பியர் காலத்தில் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணப் பிரபுக்கள் சைவாபிமானியாய் விளங்கிய இராஜசிங்களன்மேல் அபிமானங் கொள்ளாதல் இயல்பே. சின்னத்தம்பிப் புலவர் காலம் வரையில் அவன் மேலதான அபிமானம் யாழ்ப்பாணப் பிரபுக்களிடையே நீடித்திருந்தது போலும், அந்த அபிமானத்தின் மிகுதிற்பாடே இராஜசிங்களனை மேற்படி பாடலில் 'பாண்டியனும் பணியும் பிரதாபமுடையவன்' என்று புகழச் செய்ததாகலாம். ஆங்கிலேயர் கண்டிராச்சியத்தைக் கைப்பற்றும் வரையில் (1815) கண்டிராச்சியம் சுதேச அரசாகத் திகழ்ந்தது. அதன் அரசர்கள் தமிழறிந்தவர்களாய் தமிழ்ப்பிரதேசத்துப் புலவர்களுக்குப் புரவலர்களாய் இருந்திருக்கின்றார்கள். ஆங்கிலேயரால் கைது செய்யப்பட்டு தமிழகத்து

வேலூரில் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த கண்டியரசர் சந்ததியோடு கூட யாழ்ப்பாணத்துப் புலவர்கள் தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்தும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.²⁷

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் ஏனைய பிரபந்தங்களோடு ஒப்பிடுகையில் பறாளை விநாயகர் பள்ளு எளிய நடையினை உடையதாயினும் தமிழின் பிற பள்ளுகளோடு ஒப்பிடுகையில் அது அதிகம் செந்நெறிப்பாங்கானது என்றே கொள்ளத்தக்கது. பண்டிதமணியின் பாசையிற் சொல்வதானால்,

“சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய பறாளை விநாயகர் பள்ளுச் சாதாரண நாட்டுப் பாடல்களின் வரிசையில் வைத்து மதிக்கற்பாலது போன்று கல்லாதாரையும் இனிக்கச் செய்வதொன்றாயினும், அதன் செந்தமிழ் வளம் வித்துவான்கள் கைகூப்பி வணங்கத்தக்க வகையில் அமைந்திருக்கின்றது.”²⁸

பறாளை விநாயகர் பள்ளிற் காணப்பெறும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச வழக்காறுகள் தனியாக நோக்கப்பட வேண்டியன.²⁹ ஐரோப்பியர் வழிவந்த அரக்கு (சாராயம் - Arrack) என்ற திசைச்சொல்லைக் கையாள்வது குறிப்பிடத்தக்கது (செ.5), சீனி (செ.42), சாடி (74) என்னும் வேறு திசைச் சொற்களையும் புலவர் கையாண்டுள்ளார்.

புலவரின் இராமாயணப் புலமை

சின்னத்தம்பிப் புலவருடைய நூல்கள் அவர்தம் இராமாயணப்புலமைக்கும், ஈடுபாட்டுக்குமான தெளிவான அகச்சான்றுகளைக் கொண்டுள்ளன என்று முன்னர் கூறப்பட்டது. இனி அது குறித்துச் சிறிது நோக்குவோம். உவமைகள், அடைமொழிகள் என்ற வகையிலே புலவர் இராமாயணச் செய்திகளைத் தமது நூல்களிலே ஆங்காங்கே கையாண்டுள்ளார். எனினும் புலவர் கையாண்ட இராமாயணச் செய்திகள் யாவும் கம்பராமாயணத்தின் வழியாக வந்தன என்று கொள்வதற்கில்லை. புராண வழியாக வந்தவையாகவும் சில புலப்படுகின்றன. அப்படி வந்தவற்றுட்கூட கம்பராமாயணத்தின் தாக்கம் ஆங்காங்கே புலனாதல் கருதத்தக்கது. உதாரணமாக கல்வளையந்தாதியின் இருபத்தெட்டாம் செய்யுளுள் அமைந்துள்ள செய்தியைச் சுட்டலாம். அச் செய்யுளுள் விநாயகர் ‘இராவணனைத் தூக்கியெறிந்து பந்தாடினார்’ என்ற ஒரு புராணச் செய்தி

கூறப்படுகின்றது. ஆனால் அச்செய்தியில் இராவணனைச் சுட்டும் முறைமையில் புலவரின் கம்பராமாயணப் புலமையும் புலனாகின்றது எனக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அச்செய்யுளில் விநாயகக்கடவுள் மேல்வருமாறு போற்றப்படுகின்றார்.

மேதைக் கும்பகன்னன் முன்னோனைப்
பந்தாடித் தகர்த்து உரம் சிதைக்கும் பகவன் (கல்-28)

இப்பகுதியில் இராவணன் ‘மேதைக் கும்பகன்னன் முன்னோன்’ (தமையன்) என்று குறிப்பிடப்படுகின்றான். மேற்படி செய்தி புராண வழியாக வந்ததாயினும் ‘மேதைக் கும்பகன்னன்’ என்ற கருதுகோள் நிச்சயமாக புராண வழியாக வந்திருக்க இடமில்லை. கம்பராமாயண வழியாக வந்ததென்றே அதனைக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் கம்பராமாயணத்திலேதான் கும்பகன்னன் மேதமை மிக்க ஒரு பாத்திரமாக - நீதிநெறி உணர்ந்தவனாக முதன்மைப்படுத்திச் சித்திரிக்கப்படுகின்றான்.

கல்வளை விநாயகரை வணங்கியே, இராமன், இராவணசங்காரம் செய்தகாரணத்தால் தனக்கு உண்டான பிரமகத்தி தோஷத்தினின்றும் விடுபட்டான் என்பது சின்னத்தம்பிப் புலவரின் கொள்கை. அந்தவகையிலும் இராமாயணச் செய்திகள் கல்வளையந்தாதியில் வருகின்றன.

புலவர் இராமனை,

இலங்கை யிராவணன் கண்டதுண்டம்பட
வெய்ய சரம்பயில் அங்கை இராமன் (கல்-36)

என்று சுட்டுவார். இராவணன் கண்டதுண்டமாகும்படி விறறொழில் புரிந்த அழகிய கையினனான இராமன் என்பது அதன் பொருள். கல்வளை விநாயகர் இராமனுடைய பிரமகத்தி தோஷத்தை நீக்கியவர் என்பதைப் பிறிதோர் இடத்திலும் புலவர் குறித்துள்ளார்.

கவிநாயகன் தொழும் ராமன் கொலைப்பவம்
காய்ந்திடும் தூங்க விநாயக (கல்-14)

இங்கு ‘கவிநாயகன்’ என்பதை, குரங்குகளுக்குத் தலைவனாகிய அனுமன் தொழும் இராமன் என்றோ அல்லது ‘சக்கிரீவன் தொழும் இராமன்’ என்றோ பொருள் கொள்ள வேண்டும். மறைசையந்தாதியிலும் இராமன் செய்த

இராவண சங்காரத்தைப் புலவர் சுட்டுகிறார்.

இராவணன் உட்க வென்ற வாகை இராமன் (மறை. 85).

கவந்தனை அன்று கொன்றோன்

முகம், நாபி, வாய், கரம் சிவந்தன் (கல்-63)

என்ற தொடரில் இராமன் கவந்தனைக் கொன்ற செய்தி காணப்படுவதோடு கம்பனால் சிலாகித்துப் பேசப்படும் இராமனது மேனி எழிலின் ஓர் அம்சமும் விதந்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. இராமனுடைய முகம், நாபி, வாய், கரம் யாவும் சிவந்து தோற்றமளிப்பதாகப் புலவர் பாடியுள்ளார்.

வாலிவதமும் அதற்குமுன்பாக இராமன் மராமரங்கள் ஏழினைத் துளை செய்ததுமான செய்திகளைக் கொண்டனவாக அமைவது மேல்வரும் தொடர்.

சாலிக்கு, வாலிக்கு வெங்கணை ஏவி (கல்-70)

இராமன் அகலிகைக்குச் சாபவிமோசனம் அளித்தமையையும் புலவர் குறித்துள்ளார்.

கல் ஆரமுரல் பெண் ஆக்கு பிள் நாக்கணைக் கண்ணன்

(கல்-78)

இங்கே கண்ணன் என்றது திருமாலை; அவன் 'பிண்ணாக் கணைக் கண்ணன்': அதாவது பிளந்த நாவினையுடைய (ஆதிசேடனாகிய) அணையிலே பள்ளிகொள்ளும் திருமால். அவனது ஓர் அவதாரமாகிய இராமாவதார காலத்தில் கல்லாய்க் கிடந்தவனை முத்து மாலை போன்ற பற்களையுடைய பெண்ணாக ஆக்கினான். இதுவே மேற்படி தொடர் குறித்த பொருள்.

கூனியாகிய மந்தரைக்கு இராமன் மண்ணுண்டை எய்த செய்தியும் சின்னத்தம்பிப் புலவராற் சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

தயங்கிய மந்தரைக்கு உந்த வாளி தனு வாங்கு மால் (கல்-84)

கரவைவேலன் கோவையில், சீதை தொடர்பான இரண்டு செய்திகள் புலவராற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று சீதையின் பிறப்புப் பற்றியது; மற்றையது சீதையும் இராமனும் பிரியநேர்ந்தமை பற்றியது. சீதையின் பிறப்புப்பற்றிய செய்தியை உட்கொண்ட பாடல் வருமாறு :

கருமேக மேயன்ன சாரங்க பாணிக்கு கஞ்சமின்னைத்

தருமேழி லெட்டிலொன் றோநிக ராஞ்சக மேதை யென்ன

வருமோதை யாளன் கரவையில் வேலன் வரைவரைவாய்

இருமே திளிபிலென் சம்போக வல்லியை யீன்றவர்க்கே. (கரவை32)

தலைவன் தன் காதலியின் பெற்றோரை வியந்துரைப்பதா யமைந்தது மேற்படிபாடல். அவளை ஈன்றவர்களுக்கு ஒப்பாகத்தக்கது எது? கருமேகத்தை ஒத்தவனும், சாரங்கபாணியுமான திருமாலுக்குத் தாமரைப்பெண்ணை ஈன்றளித்த ஏழிலொன்றா, அல்லது எட்டிலொன்றா அவர்களுக்கு ஒப்பாகத்தக்கது, என்று தலைவன் அதிசயித்து வினாவுகிறான். திருமாலுக்குத் திருமகளை ஈன்றளித்தது ஏழு கடல்களில் ஒன்றாகிய பாற்கடல்; அவனுக்கு (இராமாவதார காலத்தில்) சீதையை ஈன்றளித்தது அட்டமூர்த்தங்களுள் ஒன்றாகிய நிலம். சீதை நிலத்தினின்றும் தோன்றினாள் என்பதைக் கம்பன் குறிக்கும் வகை வருமாறு:

உழுகின்ற கொழுமுகத்தின் உதிக்கின்ற கதிரினொளி

பொழிகின்ற புவிமடந்தை உருவெளிப்பட் டெனப்புணரி

எழுகின்ற தெள்ளமுதொ டெழுந்தவளும் இழிந்தொதுங்கித்

தொழுகின்ற நன்னலத்துப் பெண்ணரசி தோன்றினாள். (பாலகூர்17)

கம்பனும் சின்னத்தம்பிப்புலவரும் தத்தம் செய்யுள்களில் திருமகன் பாற்கடலினின்றும் சீதை நிலத்தினின்றும் தோன்றிய செய்திகளை ஏககாலத்தில் சேர்த்துச் சொல்லும் பாங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

சின்னத்தம்பிப்புலவர் சீதையோடு தொடர்புபட்டதாகக் கூறிய இரண்டாம் செய்தி அமைந்த பாடல் இது:

மானிகர் சீதையை ராமன் பிரிந்தது வண்ணமுத்தம்

போனகை யாயது கேட்டிலை யோபொரு மேவலரைக்

கானக மேற்றுங் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பி

லானகு வேல ரெனைப்பிரிந் தாரரென் றுரைப்பதென்னே.

(கரவை. 145)

தலைவன் பிரிவுகுறித்து வருந்திய தலைவியை ஆற்றுதற்காகத் தோழி கூறும் பாங்கில் அமைந்தது மேற்படி பாடல்.

வண்ணமுத்தம் போல் நகையாய், மானிகர் சீதையை ராமன் பிரிந்தது கேட்டிலையோ?

“தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவர்களான சீதாராமர்களே பிரிவைத் தவிர்க்க முடியாதவர்களாய் இருக்கையில் மானிடர்களாகிய நாம் எம்மாத்திரம்” என்று பொருள்தொனிப்பது இது.

கரவை வேலன் கோவையிலே இராமனோடு தொடர்புபட்டதாயமையும் கம்பராமாயணத்தின் காட்சிகள் இரண்டினை இரண்டு இடங்களிலே சின்னத்தம்பிப்புலவர் கையாண்டுள்ளார்.

திருந்திய கோதண்ட ராகவன் ஆணைக்குச் சீற்றமின்றிப்
பெருந்திரை யோல மமைந்தது போலிந்தப் பேதை சொல்லாற்
றருந்தரு மானும் கரவையில் வேலன் றடஞ்சிலம்பி
லருந்தய ரோல மமைந்ததென் னாகமென் னார்கலியே (கரவை. 116)

தலைவியினுடைய செவ்வி கிட்டாது விரகதாபமுற்றிருந்த தலைமகன் பாங்கியின் தேறுதல் மொழியால் ஆறுதலுற்றுக் கூறுவதாயமைந்தது மேற்படி பாடல். நினைத்ததையெல்லாம் தரும் கற்பக தருவை ஒத்த கரவை வேலனது தடஞ்சிலம்பிலே பாங்கியுரைத்த வார்த்தைகளாலே என் ஆகம்(நெஞ்சம்) என்னும் ஆர்கலியின் ஓலம் ஒருவாறு அமைதி கண்டது. அது எவ்வாறெனில் திருத்தம்மிக்க கோதண்டம் என்னும் வில்லை ஏந்திய இராகவனுடைய ஆணைக்கு ஒருகால் பெருங் கடல் சீற்றமற்று ஓலம் அடங்கியது போல அடங்கியது. இவ்வாறு உவமை வகையால் இராமாயணத்தின் அழகிய நிகழ்ச்சி யொன்றைச் சின்னத்தம்பிப்புலவர் நயம்பட உரைக்கின்றார்.

இராமனோடு தொடர்புபட்டதாகக் கரவைவேலன் கோவையிற் சின்னத்தம்பிப்புலவர் காட்சிப்படுத்தும் இரண்டாவது நிகழ்ச்சியும் மகத்தானதே. இராமாயண இரசிகர்களை மிகக்கவர்ந்தவொரு நிகழ்ச்சி அது.

ஆளை யாவுனக் கமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளை யாயின கண்டனை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளை வாவென நல்கினன் நாகிளங் கமுகில்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல் (யுத். முதற். 256)

இப்பாடல் புலப்படுத்தும் பெருமைக்குரிய இராமனாகக் கரவை வேலனை உருவகித்துச் சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடுகின்றார்.

பூவென்ற மாலிலங் கேசனை நாளைக்குப் போர்புரிய
வாவென்ற வீரன் கரவையில் வேலன் மகீபதிமேற்
பாவென்ற வாணிப் பவளச்செவ் வாய்மடப் பானவயிவ
ளாவென்ற காதள வோடிய பார்வை இமைக்கின்றதே. (கரவை. 3)

வேறு இடத்திலும் கரவை வேலனைச் சின்னத்தம்பிப்புலவர் இராமனாக உருவகிக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

‘திருவளர் ராகவன் கரவையில் வேலன்’ (கரவை. 80)

சின்னத்தம்பிப்புலவர் கரவை வேலனை, பூவென்ற மால் இலங்கேசனை ‘நாளைக்குப் போர்புரிய வா’ என்ற வீரன் இராமனாக உருவகிக்கும் தொடர் “இன்றுபோய்ப் போர்க்கு நாளைவா” என நல்கிய கம்பராமனின் பெருமித வார்த்தையில் சின்னத்தம்பிப்புலவர் எவ்வளவு தூரம் ஈடுபட்டார் என்பதையே புலப்படுத்துகின்றது.

நம்பிடையே வாழ்ந்து மறைந்த கம்பராமாயண இரசிகராகிய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையும், கம்பனின் இப்பாடலில் மிக அதிகம் ஈடுபட்டார் என்பது அவரது கம்பராமாயணக் காட்சிகளிலும் பிறவற்றிலும் பலவிடத்தும் புலனாகும். பண்டிதமணியின் இரசனை, வித்துசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளை வழி வந்தது என்பது பிரசித்தம். பொன்னம்பலப்பிள்ளையது கம்பராமாயண இரசனையின் நதி மூலத்தைச் சின்னத்தம்பிப்புலவரிற் காணலாம் போலும்.

கம்பனின் மேற்படி பாடலில் சின்னத்தம்பிப்புலவர் அதீத ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார் என்பதற்கு வேறொரு சான்றும் கரவை வேலன் கோவையில் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. கம்பன் இராமனை ‘நாகிளங் கமுகில் வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளலாகக் கண்டான்’.

சின்னத்தம்பிப்புலவரும், தாம் இராமனாக உருவகித்த தம் பாட்டுடைத் தலைவன் கரவை வேலனை ‘பச்சிளம் பூகதப் பானையிற் கன்னிவரால் மீன்தாவும் பண்ணைக் குரியவனாகக் காண்கின்றார்’ (கரவை.-16). கம்பனின் இயற்கை வருணனையைச் சின்னத்தம்பிப்புலவர் அப்படியே கையாள்கின்றார். வார்த்தைகள் தாம் வேறு வேறு.

கருக்கமாகக் கூறின் சின்னத்தம்பிப் புலவர் கம்பராமாயணம், புராணங்கள் என்பன வழியாக வந்த இராமாயண நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைச் சுட்டுகிறார். இராமன், சீதை, இராவணன் ஆகிய தலைமைப் பாத்திரங்களை மாத்திரமன்றி கும்பகர்ணன், அநுமன், சுக்கிரீவன், வாலி, கவந்தன், மந்தரை, அகலிகை, சம்பாதி, சடாயு ஆகிய துணைப் பாத்திரங்களையும் கையாளுகின்றார். அவர் கம்பராமாயணப் புலவர் என்பதற்கு அப்பால் கம்பராமாயண இரசிகராகத் திகழ்கிறார். ஈழத்து இராமாயணப் புலமை மரபிற்கு தொன்மை வாய்ந்த நல்லதொரு அடையாளமாகத் திகழ்கிறார் எனலாம்.

ஈழத்து இலக்கியமரபில் புலவரின் வகிபாகம்

எவ்வகையிலும் சின்னத்தம்பிப் புலவர் ஈழத்துப் புலமை மரபின் முக்கியமான அடையாளங்களுள் ஒன்றாக விளங்குபவர். ஈழத்து இலக்கிய மரபில் பல உரைகளையும் பதிப்புக்களையும் பெற்ற நூல்களாக அவரது நூல்கள் விளங்குகின்றன.

புலவருடைய மறைசையந்தாதிக்கு உடுப்பிடி அ. சிவசம்புப் புலவரதும் மதுரை மகாவித்துவான் சபாபதி முதலியாரதும் உரைகள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரும் ஓர் அரும்பதவுரை எழுதியுள்ளார். கல்வளையந்தாதிக்கு சிவசம்புப் புலவரின் மாணவரும் இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியருமான வல்வை ச. வைத்தியலிங்கப்பிள்ளை உரை எழுதி, பல வருடங்களுக்கு முன் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். அதே உரையை 'பழைய உரை' என்னும் பெயரோடு சென்னை எஸ். அனவரதவிநாயகம்பிள்ளை என்பவர் பரிசோதித்து 'ரிப்பன்' அச்சியந்திர சாலையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். பின் அதே உரையை ம. வே. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையவர்கள் புதுக்கியெழுதி சைவபரிபாலன சபைமூலம் வெளியிட்டார்.

இடையிடையே பாடல்கள் அழிந்த நிலையில் எட்டுவடிவிற் கிடந்த கரவைவேலன் கோவையை சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான 'செந்தமிழ்' பத்திரிகை வாயிலாக வெளிப்படுத்தினார். அதனையும் கரவைவேலன் வம்சத்தவரான, கந்தப்புச் சட்டம்பியார் சங்கரப்பிள்ளை என்பவரிடமிருந்து, சிதைந்த நிலையிற் கிடைத்த சாகிதப் பிரதியொன்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்ந்து, ஒரு அரும்பத உரையையும் எழுதி, தி. சதாசிவ ஐயர் யாழ்ப்பாணம் ஆரிய

திராவிடபாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் மூலம் 1935இல் வெளியிட்டார். அப்பதிப்பிற்கான சுத்தபாடம் காண்பதிலும் அரும்பத உரை எழுதுவதிலும் வித்துவான் சி. கணேசையர், நவந்தகிருஷ்ண பாரதியார், பண்டிதர் வே. மகாலிங்கசிவம் ஆகியோர் சதாசிவ ஐயருக்குத் துணைபுரிந்துள்ளார்கள்.

எட்டுப் பிரதிகளாய்க் கிடந்த பறாணை விநாயகர் பள்ளிணை, சுழிபுரம் ச. சிவப்பிரகாச பண்டிதர் என்பவர் ஆராய்ந்து, சபாபதி நாவலரால் சென்னையில் நிறுவப்பட்டு அப்போது இயங்கிவந்த சித்தாந்த வித்தியானு பாலனயந்திர சாலையில் முதன் முதல் வெளிப்படுத்தினார். பின் அந்நூல் பல பதிப்புக்களைக் கண்டது.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய நூல்கள் தமிழிலக்கியக் கல்விக்கான வாயிலாக, ஈழத்து மரபுப் புலமையாளர்களால் நெடுங்காலமாகக் கருதப்பட்டுக் கைக்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரிடம் வரன்முறையாகத் தமிழ் பயின்றவர். அவர் தம் அனுபவத்தின் அடிப்படையிலே எழுதிய விடயங்கள் இவை:

'மகாவித்துவ சிரோரத்தினமாய் விளங்கியவரும் சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் முதலிய வழக்களை நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து தூய்மை செய்வதில் இணையற்றவரும், அதனால் தோடஞ்ஞர் என்று பாராட்டப்பட்டவருமான சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர், தம் மாணவரின் கசடுகளைப் போக்கி, அவர்களை இலக்கிய இலக்கண வரம்பில் நடத்துவதற்கு முதலிற் படிக்கும்படி விதிக்கும் புத்தகங்கள் இரண்டு ஒன்று மறைசையந்தாதி, சின்னத்தம்பிப் புலவரியற்றியது. மற்றையது கலைசைச் சிலேடை வெண்பா. மறைசையந்தாதியிலே புலவருக்கு ஆராமை அதிகம். அதில்வருஞ் சொற்கள் தொடர்களை அடிக்கடி சொல்லிச் சொல்லிச் சுவைப்பவர் புலவர். தோடஞ்ஞரான புலவரவர்கள் கொண்டாடுவதிலிருந்தே மறைசையந்தாதியின் தமிழ்வரம்பு எத்தகையது என்பது உணரத்தக்கது. (தோடம்- தோஷம், குற்றம்; ஞர்- அறிபவர், ஆராய்பவர்)'³⁰

பண்டிதமணியவர்களின் மேற்படி கருத்து சின்னத்தம்பிப் புலவரை அவரது தமிழறிவின் அடிப்படையிலேயே பெரிதும் முதன்மைப்படுத்துகின்றது. ஆயினும் பண்டிதமணி அந்த அளவில் மாத்திரம் நின்றுவிடாது, ஈழத்துக் கவிதை மரபின் முதன்மைத்தானத்தையும் சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கே

கொடுக்கின்றார் என்பதும் அதில் நவீன ஆராய்ச்சியாளர்களும் உடன்படுகிறார்கள் என்பதும் முக்கியமான விடயங்களாகும்.

“அடுத்து, ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபினை ஆராயும்போது யார், யாரை எத்தகைய இலக்கியங்களை ஆராய வேண்டும் என்ற பிரச்சினையாகும். இப்பிரச்சனையை பண்டிதமணி கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள் தமது இலக்கிய வழி (1964) எனும் நூலில் முனைப்புற எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அந்நூலுக்கான முன்னுரையில் ‘அரசகேசரியிலிருந்து நம் கண்முன்னிருந்த கணேசையர் பரியந்தம் ஓலிக்கியவழி தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றதென்பது ஊக்கிக்கத்தக்கது’ என்று கூறிய பண்டிதமணி அவர்கள், அந்நூலில் வரும் ‘ஈழநாட்டுப் புலவர்’ எனும் பகுதியில் புலவர்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் அரசகேசரி, சபாபதி நாவலர் போன்ற மகாவித்துவான்களையும், சங்கர பண்டிதர் ஞானப் பிரகாசர் போன்ற பண்டிதர்களையும், வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப் பிள்ளை போன்ற உரையாசிரியர்களையும், சுவாமி விபுலானந்தரையுள் கூடச் சேர்த்துக் கொள்ளாது, நல்லறிஞர்களாய், நன்மைக்குப் பாதகமில்லாத இனிய கவிகள் புனைபவர்களையே புலவர்கள் என்று இங்கு எடுத்துக்காட்ட முயலுகிறேன்’ என்று கூறுவது மனங்கொள்ளத் தக்கதாகும். ஏனெனில் அவர் அக்கட்டுரையிற் பிறிதோர் இடத்திற் கூறுவது போன்று ‘கவித்துவ சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர்களாய் இனித்த கவிகள் செய்தவர்களையே’ கவிதை மரபு பற்றிய ஆய்வுக்குப் பொருளாக்க வேண்டும். அத்தகைய ஒரு பரம்பரையையும் அவர் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. அப்பட்டியல் சின்னத்தம்பிப் புலவருடனேயே (1716-1780) தொடங்குகிறது.

‘ஈழமண்டலத்திலே நல்ல பேரறிஞராய்க் கவித்துவ சாமர்த்தியத்திலே தலை சிறந்தவர் சின்னத்தம்பிப் புலவர். இவர் காலத்தினாலும் முற்பட்டவர். இவருக்கு அடுத்த படியில் வைத்து எண்ணுதற்குரிய புலவர் முத்துக்குமார கவிராச சேகரர் முத்துக்குமார கவிராச சேகரருக்கு அடுத்த படியில் சொல்லக் கூடியவர் இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியார் அடுத்து, உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் வரத்தக்கவர்’

என்று கூறி இப்பரம்பரையின் தொடர்ச்சியாகச் சோமசுந்தரப் புலவரையும் எடுத்துக்காட்டி முடித்துக் கொள்கிறார். 1964-ல் வெளியான இந்நூலில் பண்டிதமணி அவர்கள் சோமசுந்தரப் புலவரின் (1878-1953) பின்னர் வந்த புலவர்களையும் (சுருக்கமாகச் சொன்னால் 1950, 60-களிலே எழுதிக் கொண்டிருந்த புதுமைக் கவிஞர்கள் எவரைத்தானும் பெயர் சொல்லிக் குறிப்பிடவில்லையெனினும், கவித்துவப்- பாரம்பரியத்தின் ஊற்றுக்கால்களாகக் கொள்ளப்படும் பல புலவர்களை (உதாரணம் அரசகேசரி போன்றோரை)ச் சேர்த்துக் கொள்ளாது விட்டுள்ளாரென்பதையும் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். ³¹

அடிக்குறிப்புகள்

1. பூலோகசிங்கமவர்கள் ‘சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றியதாக நாலுமந்திரி கும்மி என்னும் நூலொன்று சண்டிருப்பாய் எம்.வேலுப்பிள்ளையாற் கரவெட்டி ஞானசித்தி யந்திரசாலையில் 1934 இற் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் அதன் உள்ளடக்கம் பற்றிய விபரங்கள் எதனையும் தராததால் அவரும் அப்பதிப்பைக் கண்டிலர் எனக் கருதலாம். ‘நாலுமந்திரிகும்பி சண்டிருப்பாய் வேலுப்பிள்ளையால் 1934 இல் அச்சிடப்பட்டு’ என்ற விபரம் பறாணை விநாயகர் பள்ளுப் பதிப்பில் ‘சின்னத்தம்பிப் புலவர் சரித்திரம்’ என்ற பகுதியிலும் தரப்பட்டுள்ளது. அந்நூலைச் சின்னத்தம்பிப் புலவருடையதாக ‘புலவர் வரலாறு’ எழுதிய முன்னை ஆசிரியர் எவரும் குறிப்பிடாமையால் அது நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவருடையது என்பது பெரிதும் ஐயத்துக்கு உரியதே. அந்நூல் கிடைப்பின் ஆராய்வின்பின்னரே அது பற்றித் தீர்மானித்தல் சாத்தியமாகும்.
2. பூலோகசிங்கம், பொ. (ப.ஆ), 1975, பாவலர் சரித்திர தீபகம் - பாகம் - II கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு, ப. 232
3. கணபதிப்பிள்ளை, சி. இலக்கியவழி (திருத்தப்பதிப்பு - 1994) தலைக்குமி புத்தகசாலை, கன்னாகம் ப.38
4. சதாசிவ ஐயர், (ப.ஆ), (1935), கரவைவேலன் கோவை, ஆரிய திராவிட பாசாபிவிருத்திச் சங்கம், யாழ்ப்பாணம். ப. XI (இந்நூலில் அநுபந்தமாக இது தரப்பட்டுள்ளது.)
5. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கூறுவதும் இதுதொடர்பாக நோக்கத்தக்கது.

“போர்த்துக்கேய ஆட்சி காரணமாகவும், சுத்தோலிக்க மதத்தாலும், யாழ்ப்பாணத்திற்கு புதிய ஒரு பிரபுத்துவத்தை அரசியற்பலமும், சமூகவாய்ப்பும் கொண்ட ஒரு புதிய பிரபுத்துவத்தை தோற்றுவிக்க முடிந்தது. பழைய பிரபுத்துவத்தின் செல்வாக்கு இதனால் குன்றிக் கிடந்தது.

“ஒல்லாந்த ஆட்சிகாலம் வந்தபொழுது பாரம்பரியப் பிரபுத்துவம் முன்னர் ஒருதடவை விட்ட பிழையை, இரண்டாவது தடவையும் விடவில்லை. ஒல்லாந்த ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணத்து உயர்மட்ட நிலப்பிரபுத்துவம் இறப்பிறமாது மதத்தை பெயரளவில் ஏற்றுக் கொண்டது. மதமாற்றம், அந்நிய பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஆகியன தமது தனித்துவத்தையும் பண்பாட்டு அடிப்படையையும் ஊறு செய்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத் தாம் உத்தியோகக் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கும் அதேவேளையில் சைவப்பண்பாட்டை வற்புறுத்தும் பாரம்பரியப் புலமைக்கும் இலக்கியத்துக்கும் ஊக்கமளித்தனர்.”

[சிவத்தம்பி, கா. (1987) **ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்** (இரண்டாம் பதிப்பு), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட், சென்னை. பக். 175, 176]

6. சதாசிவ ஐயர், தி. மேற்படி, ப. X

7. ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதியிலே ஈழத்தில் தோன்றிய பன்னாட்டுப்பிரபுத்துவங்கள் ஒன்றான ‘தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளி’ தமிழ்நாட்டுக் ‘காரைக்காடு’ என்னும் ஊரிலிந்து வந்து தெல்லிப்பழையிற் குடியேறிய வேளாளர்குலத் தலைவரான கனகராயன் என்பவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது என்பதும் அப்பள்ளின் மூத்தபள்ளி, இளைய பள்ளியர் முறையே வடகாரைப் பள்ளியாகவும் தென்காரைப் பள்ளியாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றமையும் நாட்டுவளங்கூறும் பகுதியில் வடகாரை வளமும் தென்காரை வளமுமே பேசப்படுவதும் அறியத்தக்கன.

போர்த்துக்கேயராட்சியின் இறுதிக் காலகட்டத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் காரைதீவிற்கு குடியேறிய (உலகுகாவல) முதலிபரம்பரையொன்று அறியப்படுதலும் அறியத்தக்கது. அப்பரம்பரையின் முதல்வனான உலகுகாவல முதலி, யாழ்ப்பாணத்தில் போர்த்துக்கேயராட்சி ஒழிந்து ஒல்லாந்தராட்சி ஏற்படுவதற்குத் துணையாய் அமைந்தவன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. [முத்துத்தம்பி, ஆ. (1915) **யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம்** (இரண்டாம் பதிப்பு), நாவலர் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், ப. 81]

8. சதாசிவ ஐயர், தி. முற்குறிப்பிட்டது, ப. X

9. சதாசிவ ஐயர், தி முற்குறிப்பிட்டது ப. XI

10. சதாசிவ ஐயர், தி. முற்குறிப்பிட்டது, பக். IX, X

11. சிவத்தம்பி, கா. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 177

12. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 101

13. நடராசா, க. செ. (1982) **ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி**, கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு.

14. பூலோகசிகங்கம், பொ. (ப.ஆ.); முற்குறிப்பிட்டது, ப. 235
(பொ. பூலோகசிகங்கம் நான்காம் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நினைவு மலரில் எழுதிய ‘பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி’ என்ற கட்டுரையிலும் இக்கருத்தை முன்வைத்துள்ளார்.)

15. “யாழ்ப்பாணத்தில் திசாவை உத்தியோகத்திலிருந்து கிளாஸ் ஐசாக்ஸ் என்னும் ஒல்லாந்தனால் தொகுக்கப்பட்ட ‘தேசவழமை’ என்னும் சட்டங்களை (Laws) ஆராய்ந்து அதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள தமிழர் வழக்கங்கள் நாட்டில் வழங்கிய வண்ணம் உண்மையானவையெனச் சம்பந்தங் கொடுத்துக் கைச்சாத்திட்ட பிரலமன தமிழ்முதலியார் பன்னிருவருள் முதலாமாளாக ஒப்பமிட்டவர் தொன் பிலிப் வில்லவராச முதலியார் என்பவர். நாலாமாளாக ஒப்பமிட்டவர் தொன் ஐவான் சந்திரசேகர மானா முதலியார் என்பவர்” (சதாசிவ ஐயர், தி. முற்குறிப்பிட்டது, ப.V) என்பதால் அப் படிநிலை வேறுபாட்டை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

16. சிவலிங்கராஜா, எஸ். (2001) **ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறி**, தலைக்குமி புத்தகசாலை, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

17. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 78

18. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 79

19. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 90

20. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 101

21. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1986) **பண்டிதமணி போற்றிய யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியம்**, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், ப. 22

22. இராசநாயகம், செ. (1933) **யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்**, மீளச்சு (1999) *Asian Educational Services, New Delhi*, ப. 230

23. நடராசா, க.செ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 83, 84

24. சிவத்தம்பி, கா. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 13.

25. சதாசிவ ஐயர், தி. முற்குறிப்பிட்டது.

26. ஜம்புலிங்கபிள்ளை, சே.வெ. (ப.ஆ.) 1956, பறாணை விநாயகர் பள்ளி, வித்தியானுபாலன அச்சகம், சென்னை.
27. கணேசையர், சி. (1939) ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம், திருமகள் அழுத்தகம், சுன்னாகம்.
இந்நூலிலுள்ள கனகசபைப் புலவர் பற்றிய வரலாற்றைக் காண்க.
28. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதமணி சி. (1994) இலக்கிய வழி (திருத்தப்பதிப்பு), தனலக்குமி புத்தகசாலை, சுன்னாகம், ப. VII
29. மூதலித்தல் (92) தூக்குணி (93) முதலானவை.
30. கணபதிப்பிள்ளை பண்டிதமணி சி. முற்குறிப்பட்ட நூலின் முன்னுரையில்.
31. சிவத்தம்பி, கா., 1987 ஈழத்தில் தமிழிலக்கியம் (இரண்டாம் பதிப்பு), ஊடர் , பக். 158 - 160

